

REZOLUCJA PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO**z dnia 5 maja 2010 r.****zawierająca uwagi stanowiące nieodłączną część decyzji w sprawie udzielenia absolutorium z wykonania budżetu ogólnego Unii Europejskiej za rok budżetowy 2008, sekcja III – Komisja i agencje wykonawcze**

PARLAMENT EUROPEJSKI,

- uwzględniając budżet ogólny Unii Europejskiej na rok budżetowy 2008 ⁽¹⁾,
- uwzględniając ostateczne roczne sprawozdanie finansowe Wspólnot Europejskich za rok budżetowy 2008 – Tom I (SEC(2009) 1089 – C7-0172/2009) ⁽²⁾,
- uwzględniając sprawozdanie roczne Komisji dla Parlamentu Europejskiego w sprawie działań następczych podjętych w związku z decyzją o udzieleniu absolutorium za 2007 r. (COM(2009) 0526) i dokument roboczy służb Komisji dołączony do sprawozdania (SEC(2009) 1427),
- uwzględniając komunikat Komisji zatytułowany „Podsumowanie osiągnięć Komisji w zakresie zarządzania za rok 2008” (COM(2009) 0256),
- uwzględniając sprawozdanie roczne Komisji dla organu udzielającego absolutorium w sprawie audytów wewnętrznych przeprowadzonych w 2008 r. (COM(2009) 0419) i dokument roboczy służb Komisji dołączony do sprawozdania (SEC(2009) 1102),
- uwzględniając sprawozdanie Komisji w sprawie odpowiedzi państw członkowskich na sprawozdanie roczne Trybunału Obrachunkowego za 2008 r. (SEC(2010) 0178 i SEC(2010) 0196),
- uwzględniając zieloną księgę w sprawie europejskiej inicjatywy na rzecz przejrzystości, przyjętą przez Komisję w dniu 3 maja 2006 r. (COM(2006) 0194),
- uwzględniając opinię nr 2/2004 Trybunału Obrachunkowego dotyczącą modelu „jednolitej kontroli” (*single audit*) (oraz wniosek w sprawie wspólnotowych ram kontroli wewnętrznej) ⁽³⁾,
- uwzględniając komunikat Komisji na temat harmonogramu działań dotyczących zintegrowanych ram kontroli wewnętrznej (COM(2005) 0252),
- uwzględniając plan działania Komisji na rzecz zintegrowanych ram kontroli wewnętrznej (COM(2006) 0009), sprawozdanie z postępów w realizacji planu działania Komisji na rzecz zintegrowanych ram kontroli wewnętrznej (COM(2008) 0110) i dokument roboczy służb Komisji dołączony do sprawozdania (SEC(2008) 0259),
- uwzględniając sprawozdanie z oceny skutków planu działania Komisji na rzecz zintegrowanych ram kontroli wewnętrznej (COM(2009) 0043),
- uwzględniając opinię nr 6/2007 Trybunału Obrachunkowego w sprawie rocznych podsumowań przedkładanych przez państwa członkowskie, krajowych deklaracji państw członkowskich oraz przeprowadzanych przez krajowe organy kontroli prac kontrolnych dotyczących środków finansowych UE ⁽⁴⁾,

⁽¹⁾ Dz.U. L 71 z 14.3.2008.⁽²⁾ Dz.U. C 273 z 13.11.2009, s. 1.⁽³⁾ Dz.U. C 107 z 30.4.2004, s. 1.⁽⁴⁾ Dz.U. C 216 z 14.9.2007, s. 3.

- uwzględniając plan działania Komisji na rzecz umocnienia nadzoru Komisji nad działaniami strukturalnymi w ramach zarządzania dzielonego (COM(2008) 0097) oraz sprawozdanie okresowe dotyczące działań podjętych w wyniku tego planu działań (SEC(2009) 1463),
- uwzględniając sprawozdanie Komisji w sprawie postępów Bułgarii w ramach mechanizmu współpracy i weryfikacji (COM(2009) 0402) oraz dokument towarzyszący dołączony do sprawozdania (SEC(2009) 1074),
- uwzględniając sprawozdanie Komisji w sprawie postępów Rumunii w ramach mechanizmu współpracy i weryfikacji (COM(2009) 0401) oraz dokument towarzyszący dołączony do sprawozdania (SEC(2009) 1073),
- uwzględniając sprawozdanie roczne Trybunału Obrachunkowego dotyczące wykonania budżetu za rok budżetowy 2008, wraz z odpowiedziami instytucji ⁽¹⁾, oraz sprawozdania specjalne Trybunału Obrachunkowego,
- uwzględniając poświadczenie wiarygodności dotyczące wiarygodności rozliczeń oraz legalności i prawidłowości transakcji leżących u ich podstaw wydane przez Trybunał Obrachunkowy zgodnie z art. 248 Traktatu WE ⁽²⁾,
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 16 grudnia 2008 r. zatytułowany „Dążenie do ustalenia jednolitej interpretacji pojęcia dopuszczalnego ryzyka błędów” (COM(2008) 0866) oraz dokument roboczy służb Komisji dołączony do tego komunikatu (SEC(2008) 3054),
- uwzględniając zalecenie Rady z dnia 16 lutego 2010 r. w sprawie udzielenia Komisji absolutorium z wykonania budżetu na rok budżetowy 2008 (5826/2010 – C7-0054/2010),
- uwzględniając zalecenie Rady z dnia 16 lutego 2010 r. w sprawie udzielenia agencjom wykonawczym absolutorium z wykonania budżetu na rok budżetowy 2008 (5828/2010 – C7-0055/2010),
- uwzględniając art. 274, 275 i 276 Traktatu WE, art. 317, 318 i 319 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej i art. 179a i 180b Traktatu Euratom,
- uwzględniając międzynarodowe standardy audytu oraz międzynarodowe standardy rachunkowości, w szczególności dotyczące sektora publicznego,
- uwzględniając rozporządzenie Rady (WE, Euratom) nr 1605/2002 z dnia 25 czerwca 2002 r. w sprawie rozporządzenia finansowego mającego zastosowanie do budżetu ogólnego Wspólnot Europejskich ⁽³⁾, w szczególności jego art. 55, 145, 146 i 147,
- uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 58/2003 z dnia 19 grudnia 2002 r. ustanawiające statut agencji wykonawczych, którym zostaną powierzone niektóre zadania w zakresie zarządzania programami wspólnotowymi ⁽⁴⁾, w szczególności jego art. 14 ust. 2 i 3,
- uwzględniając art. 76 Regulaminu i załącznik VI do Regulaminu,
- uwzględniając sprawozdanie Komisji Kontroli Budżetowej i opinie pozostałych zainteresowanych komisji (A7-0099/2010),

⁽¹⁾ Dz.U. C 269 z 10.11.2009, s. 1.

⁽²⁾ Dz.U. C 273 z 13.11.2009, s. 122.

⁽³⁾ Dz.U. L 248 z 16.9.2002, s. 1.

⁽⁴⁾ Dz.U. L 11 z 16.1.2003, s. 1.

- A. mając na uwadze, że art. 317 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej przewiduje, że Komisja wykonuje budżet Wspólnoty we współpracy z państwami członkowskimi, które mają współpracować z Komisją w celu zapewnienia, aby środki były wykorzystywane zgodnie z zasadami należytego zarządzania finansami,
- B. mając na uwadze, że na mocy art. 287 ust. 1 akapit drugi Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej Trybunał Obrachunkowy zobowiązany jest do przedstawiania Parlamentowi Europejskiemu i Radzie poświadczenia wiarygodności dotyczącego legalności i prawidłowości leżących u podstaw transakcji oraz że poświadczenie to może zostać uzupełnione przez szczegółowe oceny każdego z głównych obszarów działalności Unii,
- C. mając na uwadze, że wdrażanie najważniejszych polityk Unii cechuje się „dzielonym zarządzaniem” budżetem wspólnotowym, w którym to zarządzaniu uczestniczą Komisja i państwa członkowskie, przy czym 80 % wydatków wspólnotowych podlega zarządzaniu państw członkowskich,
- D. mając na uwadze, że poprawę zarządzania finansami w Unii musi wspierać ścisły monitoring postępów poczynionych przez Komisję i państwa członkowskie, a także mając na uwadze, że państwa członkowskie powinny wziąć odpowiedzialność za zarządzanie funduszami UE, zapewniając ukończenie zintegrowanych ram kontroli wewnętrznej UE w celu uzyskania pozytywnego poświadczenia wiarygodności,
- E. mając na uwadze, że w swoich ostatnich pięciu rezolucjach dotyczących udzielenia absolutorium Parlament zwracał uwagę na pilną potrzebę wprowadzenia deklaracji krajowych na odpowiednim szczeblu politycznym, obejmujących wszystkie fundusze UE zarządzane wspólnie, tak aby każde państwo członkowskie wzięło odpowiedzialność za zarządzanie otrzymanymi funduszami UE,
- F. mając na uwadze, że wykonanie ust. 44 Porozumienia międzyinstytucjonalnego z dnia 17 maja 2006 r. pomiędzy Parlamentem Europejskim, Radą i Komisją w sprawie dyscypliny budżetowej i należytego zarządzania finansami⁽¹⁾ i art. 53b ust. 3 rozporządzenia finansowego, dotyczących rocznych podsumowań dostępnych kontroli i deklaracji, powinno w znacznym stopniu przyczynić się do poprawy zarządzania budżetem UE;
- G. mając na uwadze, że Trybunał Obrachunkowy w wyżej wspomnianej opinii nr 6/2007 podkreśla także, że krajowe deklaracje można traktować jako nowy element kontroli wewnętrznej funduszy UE oraz że mogłyby one przyczynić się do poprawy kontroli funduszy UE w obszarach objętych zarządzaniem dzielonym,
- H. mając na uwadze, że zasadniczo prace parlamentarnej Komisji Kontroli Budżetowej oraz w szczególności procedura udzielania absolutorium stanowią część procesu zmierzającego do ustanowienia pełnej odpowiedzialności za zarządzanie finansami w UE po stronie Komisji jako organu i poszczególnych komisarzy, a także innych odpowiednich podmiotów, wśród których najważniejszymi podmiotami są państwa członkowskie, zgodnie z Traktatem o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, a przez to do stworzenia solidniejszej podstawy podejmowania decyzji,
- I. mając na uwadze, że w toku przyszłej procedury budżetowej parlamentarna Komisja Budżetowa powinna odpowiednio uwzględnić wyniki procedury udzielania absolutorium za rok 2008 i zalecenia wydane w jej toku,
- J. mając na uwadze, że aby zalecenia Rady dotyczące absolutorium mogły służyć konstruktywnym celom, powinny one zmierzać do wzmocnienia działań reformatorskich oraz zwiększenia odpowiedzialności państw członkowskich w celu zaradzenia problemom wskazanym przez Trybunał oraz zapewnienia poprawy zarządzania finansami w Unii Europejskiej,
- K. mając na uwadze, że obecny harmonogram udzielania absolutorium jest o wiele za długi w odniesieniu do konieczności jak najszybszego wprowadzenia środków naprawczych i reform, o które zwracał się Parlament Europejski, korzystając z prawa do przeprowadzenia kontroli; mając na uwadze, że roczne sprawozdanie finansowe musi zostać złożone przed upływem pierwszego kwartału roku następującego po roku budżetowym, z którego sprawozdanie podlega kontroli, aby Trybunał Obrachunkowy mógł przedstawić swoje sprawozdanie przed upływem drugiego kwartału roku następującego po roku budżetowym, z którego sprawozdanie podlega kontroli,

(1) Dz.U. C 139 z 14.6.2006, s. 1.

- L. mając na uwadze, że w art. 83 rozporządzenia Rady (EWG, Euratom, EWWiS) nr 259/68 z dnia 29 lutego 1968 r. ustanawiającego Regulamin pracownicy urzędników Wspólnot Europejskich oraz Warunki zatrudnienia innych pracowników Wspólnot Europejskich⁽¹⁾ ustanowiono, iż wypłata świadczeń emerytalno-rentowych następuje ze środków budżetowych, a państwa członkowskie wspólnie zapewniają wypłatę tych świadczeń według klucza ustalonego dla finansowania takich wydatków; mając na uwadze, że pracownicy wpłacają do budżetu ogólnego część swojego wynagrodzenia w ramach udziału w finansowaniu programu emerytalno-rentowego,
- M. mając na uwadze, że w art. 83 rozporządzenia (EWG, Euratom, EWWiS) nr 259/68 ustanawia się wspólną gwarancję państw członkowskich, którą można wykorzystać w przypadku niewydolności jednego państwa członkowskiego lub kilku państw członkowskich, co pozwala sądzić, że Unia dysponuje należnościami emerytalno-rentowymi od państw członkowskich,

KWESTIE HORYZONTALNE

Najważniejsze obawy i wyznaczone cele

- na początku nowej kadencji Komisji pozostaje zaniepokojony nagromadzonymi problemami pochodzącymi od poprzedniej Komisji, a zwłaszcza:
 - utrzymującą się wysoką liczbą błędów w zakresie płatności,
 - powolnością w odzyskiwaniu nienależnych płatności oraz
 - bezprecedensowo wysokim poziomem zobowiązań budżetowych pozostających do spłaty;
- z zadowoleniem przyjmuje początkowe oznaki kolejalnego podejścia ze strony nowej Komisji widoczne w zaangażowaniu komisarzy László Andora, Johannesesa Hahna i Algirdasa Šemety w dyskusje z parlamentarną Komisją Kontroli Budżetowej i oczekuje zdecydowanego oświadczenia ze strony komisarzy Janusza Lewandowskiego i Algirdasa Semety w sprawie obietnicy podjęcia działania w następujących dziedzinach: poświadczeń wiarygodności państwa członkowskiego, wniosków w sprawie dopuszczalnego ryzyka błędu, uproszczenia i przejrzystości oraz funduszy powierniczych na pokrycie działań zewnętrznych, a ponadto uważa, że wspomniane oświadczenie powinno dotyczyć dalszego działania w dziedzinie korekt finansowych i odzyskiwania oraz systemów kontroli wewnętrznej;
- uważa, że błędy w zakresie wydatków utrudniają skuteczne osiągnięcie celów polityki UE, i przypomina, że grupy polityk z poziomem błędu poniżej 2 % nadal stanowią jedynie 47 % budżetu UE, reprezentując wzrost zaledwie o 9 % w okresie 2005–2008; uważa, że w dalszym ciągu jest to nieadekwatny poziom poprawy z roku na rok, i zwraca uwagę na to, że mimo poprawy w niektórych dziedzinach poziom błędu przekraczający 5 % utrzymuje się w grupach polityk stanowiących 31 % budżetu, a poziom od 2 % do 5 % – w grupach stanowiących dalsze 22 %;
- wzywa Komisję, aby przygotowała i przedłożyła Parlamentowi nową agendę na rok 2010 i lata późniejsze, przewidującą wzrost redukcji poziomów błędu celem zagwarantowania, że kolejne 20 % budżetu będzie mogło uzyskać „zielone światło” Trybunału Obrachunkowego do roku 2014, oraz zawierającą tymczasowe zmiany, o które wnoszą Trybunał Obrachunkowy, w zakresie nowej metodologii w celu wykazania określonych poziomów błędu w rozdziale dotyczącym budżetu polityki spójności i dokonującej rozróżnienia między płatnościami wykonanymi zgodnie z prawodawstwem na okres 2000–2006 oraz 2007–2013; uważa, że osiągnięcie tego celu to ważna część pełnego wykorzystania przyszłych wydatków UE i postępów na drodze ku pozytywnemu poświadczeniu wiarygodności;
- wzywa przewodniczącego Komisji, aby poinformował Parlament o sposobach zwiększenia koordynacji działań Komisji w celu wyeliminowania pozostałych nieprawidłowości systemów finansowych i znacznego zmniejszenia poziomów błędu zgodnie ze wskazanymi wyżej celami;

Wiarygodność sprawozdania finansowego i legalność leżących u podstaw transakcji

- odnotowuje z satysfakcją pozytywną opinię Trybunału dotyczącą wiarygodności ostatecznego rocznego sprawozdania finansowego oraz oświadczenie Trybunału, że roczne sprawozdania finansowe rzetelnie przedstawiają, we wszystkich istotnych aspektach, sytuację finansową Wspólnot na dzień 31 grudnia 2008 r.;

⁽¹⁾ Dz.U. L 56 z 4.3.1968, s. 1.

7. uważa za nieprawidłowe to, że w rocznym sprawozdaniu finansowym przedstawiany jest kapitał własny o wartości ujemnej 51 400 000 000 EUR, i zastanawia się, czy kwoty należne od państw członkowskich nie powinny figurować po stronie aktywów, gdyż są to pewne zobowiązania dotyczące świadczeń emerytalno-rentowych dla personelu w wysokości 37 000 000 000 EUR; przyjmuje do wiadomości wyjaśnienia księgowego Komisji, z których wynika, że przestrzegane są międzynarodowe standardy rachunkowości mające zastosowanie do sektora publicznego; proponuje rozważenie możliwości utworzenia wspólnotowego funduszu świadczeń w celu przeniesienia na inną instytucję zadania wywiązywania się ze zobowiązań wobec personelu;
8. wyraża jednak niepokój odnośnie do uwag Trybunału dotyczących niedociągnięć stwierdzonych w systemach kontroli faktur/zestawień i prefinansowania pewnych organów i dyrekcji generalnych Komisji, co zagraża jakości informacji finansowych;
9. przyjmuje z zadowoleniem, że Trybunał wydał opinię bez zastrzeżeń odnośnie do dochodów, zobowiązań dla wszystkich grup polityk i płatności leżących u podstaw sprawozdań za grupy polityk „Edukacja i obywatelstwo” i „Wydatki administracyjne i inne”, które są legalne i prawidłowe we wszystkich aspektach;
10. wzywa Trybunał Obrachunkowy do tego, aby w odniesieniu do najbliższego udzielenia absolutorium przedłożył poświadczenie wiarygodności dotyczące legalności i prawidłowości leżących u podstaw transakcji – zgodnie z art. 287 ust. 1 akapit drugi Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej – opracowane w ten sam sposób co poświadczenie dotyczące wiarygodności sprawozdania finansowego;
11. przyjmuje z zadowoleniem wysiłki Komisji włożone w propagowanie i stosowanie ulepszonych procedur kontroli i zarządzania, które prowadzą do poprawy w porównaniu z ubiegłymi latami i obniżania poziomu błędów odnotowanych przez Trybunał w transakcjach leżących u podstaw sprawozdań pewnych obszarów wydatkowania (obszar polityki „Rolnictwo i zasoby naturalne”, „Badania naukowe, energia i transport” i „Edukacja i obywatelstwo”);
12. ubolewa, że poświadczenie wiarygodności (DAS) nadal budzi zastrzeżenia w niezwykle ważnych dla Wspólnoty obszarach wydatków w budżecie na 2008 r. (Rozwój obszarów wiejskich, Środki strukturalne, Badania naukowe, energia i transport, Działania zewnętrzne na poziomie organizacji wdrażających i Rozszerzenie), w których płatności nadal dotknięte są istotnymi błędami na dużą skalę;
13. przyjmuje do wiadomości, że w komunikacie dotyczącym skutków planu działania na rzecz umocnienia nadzoru Komisji nad działaniami strukturalnymi w ramach zarządzania dzielonego Komisja informuje, że wymiennie w nim działania zostały zrealizowane; odnotowuje, że wstępne wyniki pokazują poziom błędów wynoszący około 5 % za lata 2007–2013; oczekuje jednak szerszych korzyści w polityce spójności, w której nadal utrzymuje się wiele ogromnych problemów pomimo postępów Komisji na rzecz wydajniejszego wykorzystania funduszy UE i całego środowiska kontroli;
14. uważa również, że odnośnie do Badań, energii i transportu oraz Pomocy zewnętrznej, rozwoju i rozszerzenia plan działania Komisji na rzecz zintegrowanych ram kontroli wewnętrznej powinien już przynieść korzyści i że Komisja powinna być w stanie dostarczyć serii wskaźników i elementów opisowych służących do pomiaru wpływu tego planu działania;
15. odnotowuje jednakże uwagi Trybunału, iż nie jest możliwe ustalenie, czy plan działania miał wymierny wpływ na systemy nadzoru i kontroli, a ostatecznie na prawidłowość transakcji (pkt 2.28 sprawozdania rocznego za 2008 r.), oraz wzywa Komisję, aby podjęła właściwe działania celem zastosowania podczas udzielania absolutorium za rok 2009 wskaźników pomiaru skutków tego planu działania;
16. wzywa Komisję do przedstawienia propozycji dotyczących skrócenia terminów związanych z procedurą udzielania absolutorium, aby można było przeprowadzić głosowanie na posiedzeniu plenarnym w ciągu roku następującego po roku budżetowym, z którego sprawozdanie podlega kontroli;

Informowanie i ramy DAS

17. przyjmuje z zadowoleniem wysiłek Trybunału włożony w dalszą poprawę jasności podejścia DAS, jeśli chodzi o czynniki przyczyniające się do poprawy wydajności i skuteczności systemów kontroli w każdym sektorze z roku na rok oraz jakości określonych części sprawozdania Trybunału, jak tej, która dotyczy środków strukturalnych, i wzywa Trybunał, by nadal regularnie informował Parlament;
18. uważa, że sporządzana corocznie od podpisania traktatu z Maastricht ocena Trybunału na temat sposobu zarządzania przez Komisję funduszami UE okazała się użytecznym narzędziem poprawy zarządzania nimi, i przyznaje, że Komisja dokonała wielkiego wysiłku, by poprawić zarządzanie; wzywa jednak państwa członkowskie, aby wykazały większe zaangażowanie w poprawę wydawania środków finansowych;
19. zwraca uwagę na osiągniętą od czasu wejścia w życie traktatu z Nicei poprawę, gdyż poświadczenie Trybunału co do wiarygodności rachunków, jak również legalności i prawidłowości operacji leżących u ich podstaw, może być uzupełnione określonymi ocenami każdego głównego obszaru działalności Unii (obecnie art. 287 ust. 1 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej);
20. mimo to uważa, że przeprowadzanie tylko jednej ogólnej oceny rocznie nie odzwierciedla kompleksowej struktury finansów Wspólnot Europejskich, a ponadto uważa, że uzyskiwanie negatywnej oceny rocznej po 15 latach z rządu może wywołać negatywne oddziaływanie wśród obywateli, którzy nie rozumieją, dlaczego Trybunał bez przerwy wydaje negatywną opinię;

Zmiana traktatów: reforma DAS

21. odnotowuje, że zgodnie z art. 48 ust. 2 Traktatu o UE w wersji zmienionej Traktatem z Lizbony Parlament uzyskała wzmocnioną rolę w procedurze zmiany traktatów, zachowując prawo inicjatywy przedkładania Radzie propozycji zmian traktatów, np. w kwestii poświadczenia wiarygodności;
22. wzywa do zastanowienia się nad wykonalnością przygotowywania w przyszłości oddzielnych poświadczeń wiarygodności, jakie dostarczałyby zarówno sektory/obszary polityki, jak i wieloletnie programy, by lepiej dopasować metodologię Trybunału do wieloletniego i sektorowego charakteru finansów Wspólnot Europejskich;
23. odnotowuje, że Komisja uparcie twierdziła, iż „wieloletni charakter” przedmiotowych wydatków oznacza możliwość wykrycia i skorygowania większości błędów przed zamknięciem właściwych programów; ponadto zauważa, że według Trybunału nie ma obecnie wystarczających informacji na poparcie takiego twierdzenia;

Zarządzanie budżetem

24. jest zaniepokojony, że zobowiązania budżetowe pozostające do spłaty (niewykorzystane zobowiązanie przeniesione na następne lata celem ich wykorzystania), głównie w obszarze programów wieloletnich, wzrosły w 2008 r. o 16,4 mld EUR (o 11,8 %), osiągając sumę 155 mld EUR (pkt 3.9 sprawozdania rocznego za 2008 r.), choć przyznaje, że w niektórych wypadkach spowodowane jest to opóźnieniami w fazie początkowej nowych programów, a w innych odzwierciedla słabość procesu planowania budżetu; wyraża obawę, że niewykorzystane środki finansowe w każdym roku oznaczają zaprzepaszczone szanse wdrożenia polityki i programów UE;
25. zauważa jednak, że chociaż zobowiązania budżetowe pozostające do spłaty dla wydatków zróżnicowanych pozostają na bardzo niskim poziomie, przewyższając ogólną sumę środków zobowiązań budżetowych na 2008 r., Trybunał również zwraca uwagę, że najwięcej zobowiązań pozostających do spłaty pochodzi obecnie z 2007 i 2008 r., a zatem odnoszą się one do obecnych ram finansowych (pkt 3.15 sprawozdania rocznego za 2008 r.);
26. z zadowoleniem przyjmuje fakt, że dzięki automatycznym umorzeniom powinno się uniknąć problemów w obecnym okresie finansowania, ale nadal pozostaje zaniepokojony, iż najwyższy odsetek zobowiązań budżetowych pozostających do spłaty odnosi się do obszaru spójności i wiąże się z brakiem procedury umorzenia w okresie 2000–2006;

27. zwraca się do państw członkowskich o jak najszybsze i odpowiedniej jakości przekazanie pozostałych dokumentów sprawozdania z oceny zgodności systemów zarządzania i kontroli, aby uniknąć dalszych opóźnień odnośnie do płatności okresowych oraz dalszego wzrostu zobowiązań pozostających do spłaty;
28. wzywa Komisję, aby dostarczyła Parlamentowi przeglądu pomocy budżetowej udzielonej przez kraj i przez fundusze w latach 2005–2009;

Odzyskiwanie środków

29. odnotowuje nieznaczłą poprawę w odzyskiwaniu, nadal jednak niepokoi się problemami, jakie utrzymują się, jeśli chodzi o środki wspólnotowe wypłacone w nienależyty sposób oraz złą jakość danych dostarczanych na temat mechanizmów korekty na szczeblu państw członkowskich; zwraca uwagę na pilną potrzebę dążenia do stuprocentowego poziomu odzyskiwania płatności w odniesieniu do niesłusznie wypłaconych środków finansowych;
30. z zadowoleniem przyjmuje informację udzieloną przez Komisję na temat dokonanych przez państwa członkowskie korekt finansowych do września 2009 r., ale jest zaniepokojony, że roczny charakter sprawozdań Trybunału nie zbiega się ze skumulowanymi danymi dostarczonymi przez Komisję, sprawiając, że tym samym niemożliwe jest dokonanie pełnej oceny wykonania zadań pojedynczego odnośnego roku 2008;
31. zwraca się do Komisji o poprawienie wydajności i skuteczności wieloletnich mechanizmów odzyskiwania środków, w tym na szczeblu państw członkowskich, i konsolidację informacji na temat odzyskiwania środków i korekt finansowych w celu dostarczenia wiarygodnych danych liczbowych, które można by porównać w odniesieniu do różnych obszarów działań politycznych i sposobów zarządzania środkami; zwraca się do Komisji o przedstawienie Parlamentowi sprawozdania w łańcuchach do rocznego sprawozdania, aby umożliwić podsumowanie tych działań;
32. zwraca się do Komisji o przedstawienie pełnych i wiarygodnych danych liczbowych, określających korekty finansowe, a w szczególności środki odzyskane od odnośnych państw członkowskich, dokładną linię budżetową oraz rok, do którego pojedyncze odzyskanie się odnosi (jak już wskazano w sprawozdaniu z udzielenia absolutorium za rok 2006 ⁽¹⁾), przyjmując, że inna prezentacja danych uniemożliwia przeprowadzenie poważnej kontroli;
33. przypomina o swej prośbie, by Komisja sporządziła roczną klasyfikację państw członkowskich z podziałem na poszczególne udzielone środki, określając ustalony poziom błędu – zarówno z uwzględnieniem skutków mechanizmów korygujących, jak i bez ich uwzględniania – oraz by przekazała ją Parlamentowi w aktywny, przejrzysty i łatwo dostępny sposób;
34. wzywa Trybunał Obrachunkowy do wprowadzenia uwag do tej listy, w oparciu o wyniki własnych badań;

Zawieszenie płatności

35. podkreśla znaczenie końcowych decyzji i działań naprawczych w celu wyłączenia z zakresu finansowania UE wydatków poniesionych z naruszeniem przepisów UE i ponownie zwraca się o określenie dokładnej linii budżetowej i roku, do którego odnoszą się indywidualne przypadki środków odzyskanych;
36. w pełni popiera rygorystyczne stosowanie przez Komisję przepisów w zakresie zawieszenia płatności i z zadowoleniem przyjmuje już rozpoczęte działania mające na celu wstrzymanie przekazywania środków, jeżeli Komisja nie ma bezwzględnej pewności co do wiarygodności systemów zarządzania i kontroli państwa członkowskiego korzystającego z tych środków;
37. zwraca uwagę na przykład Grecji, gdzie znaczące korekty finansowe wprowadzone decyzją Komisji wydają się przynosić lepsze wyniki w niektórych dziedzinach; wzywa Komisję, aby wskazała te dziedziny i przypomina, że w wypadku zintegrowanego systemu zarządzania i kontroli (IACS) nie przedstawiono żadnych dowodów na to, iż plan działania stworzony i wdrożony przez władze Grecji okazał się skutecznym (sprawozdanie roczne za rok 2008, pkt 2.5);

⁽¹⁾ Dz.U. L 88 z 31.3.2009, s. 25.

38. uważa, że w przypadku obecnych rezerw na programy wydatkowania w poszczególnych państwach członkowskich zawieszenie płatności stosowane jako środek nacisku przyczyni się do większego zaangażowania państw członkowskich we właściwe wykorzystanie otrzymanych funduszy UE;
39. wzywa Komisję do uproszczenia przepisów i stosowania, kiedy to konieczne, istniejącego prawodawstwa dotyczącego zawieszenia płatności i do informowania Parlamentu, Rady i Trybunału Obrachunkowego w odpowiednim czasie o zawieszonych płatnościach i ich wynikach;

Roczne podsumowania

40. uważa, że roczne posumowania z dostępnych kontroli i deklaracji, które państwa członkowskie muszą sporządzać każdego roku zgodnie z porozumieniem międzyinstytucjonalnym oraz art. 53b ust. 3 rozporządzenia finansowego, powinny stanowić pierwszy krok w kierunku wprowadzenia krajowych deklaracji w sprawie zarządzania we wszystkich państwach członkowskich;
41. z zadowoleniem przyjmuje oświadczenie Konferencji Międzyparlamentarnej poświęconej poprawie krajowej odpowiedzialności za fundusze UE, zwołanej w Hadze w dniach 28–29 stycznia 2010 r., zalecające wdrożenie lub umocnienie instrumentów polityki krajowej w celu przyczynienia się do poprawy kontroli wydatków UE i zarządzania nimi w państwach członkowskich, oraz zalecające, by instrumenty wykorzystywane do zarządzania funduszami UE i ich rozliczania, takie jak sprawozdania roczne, obejmowały elementy wspólnych ram UE celem przeprowadzenia porównań i wskazania „najlepszych praktyk” oraz wykonania kroku naprzód ku krajowym deklaracjom w sprawie zarządzania;
42. podkreśla potrzebę wzmocnienia roli podsumowań rocznych w nadchodzącym przeglądzie rozporządzenia finansowego, jak również poprawy jakości, jednorodności i porównywalności danych dostarczanych przez państwa członkowskie, aby zapewnić ich wartość dodaną w obszarze kontroli środków finansowych UE;
43. z zadowoleniem przyjmuje informacje udzielone Parlamentowi przez Komisję w sprawie rocznych podsumowań otrzymanych w 2009 r. i wzywa Komisję do upublicznienia wszystkich rocznych podsumowań wszystkich państw członkowskich w celu zwiększenia przejrzystości i odpowiedzialności publicznej; zachęca Komisję do przeanalizowania – na podstawie otrzymanych rocznych podsumowań – mocnych i słabych stron krajowych systemów poszczególnych państw członkowskich w zakresie zarządzania i kontroli w odniesieniu do środków finansowych UE;
44. uważa, że nadrzędne znaczenie ma to, by Komisja składała sprawozdania na temat jakości tych rocznych podsumowań, a także by przy pełnieniu swej roli nadzorczej mogła wnieść wartość dodaną do procesu określania wspólnych problemów, poszukiwania możliwych rozwiązań lub najlepszych praktyk dzięki wykorzystaniu tych informacji;
45. uważa, że Parlament, Rada i Trybunał powinny pod koniec 2010 r. otrzymać analizę porównawczą, która wkrótce potem powinna zostać upubliczniona;
46. wzywa Komisję do zapewnienia, by ogólne wytyczne dotyczące rocznych podsumowań wymagały od wszystkich państw członkowskich stosowania jednakowej metodologii i analitycznego zakresu zastosowania; odnotowuje zamiar Komisji dokonania przeglądu wytycznych w taki sposób, by uproszczono wymogi sprawozdawczości i by udzielały one lepszych wskazówek odnośnie do dobrych praktyk; domaga się od Komisji, by wykorzystwała tę okazję do ujęcia w wytycznych pewnych ram dla krajowych deklaracji w sprawie zarządzania tych państw członkowskich, które zdecydują się na ich wprowadzenie, oraz by rozwijała podejście do nich w oparciu o zachęty;

Krajowe deklaracje w sprawie zarządzania

47. z zadowoleniem przyjmuje dobrowolne inicjatywy podjęte przez Danię, Niemcy, Szwecję i Zjednoczone Królestwo w zakresie sporządzenia krajowych deklaracji w sprawie zarządzania; odnotowuje jednak duże różnice między czterema inicjatywami krajowymi; przyjmuje z zadowoleniem pismo rządów Niemiec i Szwecji wzywające Komisję do sformułowania wytycznych dotyczących definicji najważniejszych aspektów krajowych deklaracji, które to wytyczne mogłyby posłużyć za cenne źródło informacji innym państwom członkowskim; ubolewa nad faktem, że pomimo tych inicjatyw większość państw członkowskich jeszcze ich nie wprowadziła;

48. przypomina swą prośbę o wprowadzenie krajowych deklaracji w sprawie zarządzania (ust. 32 rezolucji z dnia 23 kwietnia 2009 r. ⁽¹⁾ dołączonej do decyzji o udzieleniu absolutorium za rok budżetowy 2007);
49. zwraca uwagę na art. 317 akapit pierwszy Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (dawny art. 274 Traktatu WE), który obecnie stwierdza, że Komisja „wykonuje budżet we współpracy z państwami członkowskimi”, i nadal jest przekonany, że dzięki uzyskaniu krajowych deklaracji w sprawie zarządzania wszystkimi środkami finansowymi UE w ramach zarządzania dzielonego zostanie dokonany postęp, o co Parlament wnosił w swych ostatnich pięciu rezolucjach towarzyszących procedurze udzielania absolutorium;
50. zwraca uwagę na art. 317 akapit drugi Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, który nakłada pewne nieokreślone jeszcze obowiązki kontroli i audytu na państwa członkowskie i wynikającą z nich odpowiedzialność; wzywa Komisję, aby wykorzystwała nowe brzmienie art. 317 w celu jak najszybszego wprowadzenia obowiązkowych krajowych deklaracji w sprawie zarządzania; odnosi się również do art. 291 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, który przyznaje Komisji nowe narzędzie umożliwiające osiągnięcie równego i jednolitego wykonania prawnie wiążących aktów Unii;
51. wzywa Komisję, by w ramach przeglądu rozporządzenia finansowego zaproponowała nałożenie na państwa członkowskie obowiązku wydawania krajowych deklaracji w sprawie zarządzania, podpisanych na uprawnionym szczeblu politycznym i poświadczonych przez ich najwyższe krajowe organy kontroli, jako środka administracyjnej ulgi, a także udoskonalonego zarządzania funduszami w ramach zarządzania dzielonego;
52. zwraca się, na mocy art. 287 ust. 3 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, o położenie nacisku, w odniesieniu do kontroli zarządzania dzielonego, na współpracę między krajowymi organami kontroli a Trybunałem;
53. proponuje, by krajowe organy kontroli, pełniąc funkcję niezależnych audytorów zewnętrznych i przestrzegając międzynarodowych standardów kontroli, wydawały krajowe zaświadczenia o przeprowadzeniu kontroli w zakresie zarządzania wspólnotowymi środkami finansowymi UE, które stałyby się podstawą krajowych deklaracji w sprawie zarządzania; wzywa Komisję, aby zbadała możliwość modyfikacji i adaptacji harmonogramu udzielania absolutorium w celu umożliwienia przeprowadzenia w porę kontroli krajowych deklaracji w sprawie zarządzania przez (krajowych) audytorów zewnętrznych;
54. jest głęboko zaniepokojony dowiedzionym manipulowaniem statystykami finansowymi i uchylaniem się od opodatkowania w Grecji; odnotowuje ogólne skorumpowanie sektora publicznego w całej administracji, w tym w dziedzinie zamówień publicznych, uznane przez premiera Grecji; zwraca uwagę na ważny skutek w postaci kosztów, jakie ponosi przez to budżet Grecji; wzywa Komisję, aby w trybie pilnym zbadała okoliczności, w jakich dostarczano Komisji błędnych danych makroekonomicznych, które ta faktycznie przyjmowała przez tak długi okres;

Wewnętrzny system kontroli Komisji

Plan działania na rzecz zintegrowanych ram kontroli wewnętrznej

55. wyraża swe zaniepokojenie powtarzającą się krytyką Trybunału dotyczącą niezadowalającej jakości kontroli przeprowadzanych w państwach członkowskich i uważa za szkodliwy dla wizerunku UE fakt, że poszczególne państwa członkowskie mogą stosować różne standardy kontroli;
56. pomimo odnotowanej od 2003 r. stopniowej poprawy w DAS (w 2008 r. odnośnie do 56 % wydatków Trybunał wydaje pozytywne opinie z audytu w porównaniu do 6 % w 2003 r.), pozostaje zaniepokojony oceną Trybunału, iż nie jest jeszcze możliwe ustalenie, czy plan działania ma wymierny wpływ na systemy nadzoru i kontroli, i że Komisja nie jest w stanie wykazać, iż podjęte przez nią kroki zmierzające do poprawy systemów nadzoru i kontroli były skuteczne w ograniczaniu ryzyka błędów w niektórych dziedzinach budżetu (pkt 2.28 i 2.33 sprawozdania rocznego za 2008 r.);

⁽¹⁾ Dz.U. L 255 z 26.9.2009, s. 36.

57. zwraca się do Komisji o systematyczne przedstawianie oceny systemu zintegrowanych ram kontroli wewnętrznej i postuluje o lepsze i wyraźniejsze ujęcie w rocznych sprawozdaniach z działalności i sprawozdaniu podsumowującym funkcjonowanie systemów zarządzania dzielonego działów Komisji i państw członkowskich, jak już obecnie czyni DG Komisji ds. Polityki Regionalnej w swoim rocznym sprawozdaniu z działalności;

Analiza istniejącej równowagi między wydatkami operacyjnymi a kosztem systemu kontroli środków finansowych UE

58. zwraca uwagę w tym kontekście na znaczenie działania nr 10 wyżej wymienionego planu działania, które ma na celu przeprowadzenie „analizy dotyczącej kosztów kontroli”, ponieważ „konieczne jest zapewnienie właściwej równowagi między kosztami kontroli a wynikającymi z nich korzyściami”;
59. zwraca się do Komisji o przeprowadzenie w 2010 r. bardziej kompletnej i wyczerpującej oceny kosztów środków przeznaczonych na systemy kontroli w obszarach badań, energetyki, transportu, rozwoju obszarów wiejskich, pomocy zewnętrznej i wydatków administracyjnych, zgodnie z wnioskami Parlamentu z poprzednich rezolucji dołączonych do decyzji o udzieleniu absolutorium;
60. wierzy, że będzie ona kluczowym narzędziem oceny tego, jaką poprawę można będzie w przyszłości osiągnąć i jakim kosztem, co zaleca Trybunał w swym sprawozdaniu rocznym za 2008 r. (pkt 2.35 lit. a)), a także osiągnięcia postępu w kwestii dopuszczalnego ryzyka błędu;

Dopuszczalne ryzyko błędu

61. odnotowuje komunikat Komisji z dnia 16 grudnia 2008 r. w sprawie wspólnej interpretacji pojęcia dopuszczalnego ryzyka błędu jako solidnej podstawy metodologicznej dla ekonomicznej analizy dopuszczalnego poziomu ryzyka; przypomina swoje wątpliwości dotyczące danych liczbowych dostarczanych przez państwa członkowskie i związanych z kosztami kontroli oraz wzywa Komisję, aby zaktualizowała i uzupełniła dane liczbowe wymienione w komunikacie; zachęca Komisję, aby zbadała wszystkie uchybienia i nieprawidłowości wskazane przez Trybunał Obrachunkowy, oraz podkreśla, co następuje:
- definicja ewentualnego dopuszczalnego ryzyka błędu to tylko jeden z kilku elementów, które należy zbadać w celu poprawy zarządzania finansami w Unii Europejskiej; pozostałe to: 1) lepsze wykorzystanie istniejących systemów kontroli; 2) wzrost generalnie bardzo niskich kosztów kontroli; 3) uproszczenie; i 4) koncentracja;
 - jakość informacji udostępnianych obecnie przez państwa członkowskie jest obecnie niewystarczającą podstawą określenia i zatwierdzenia dopuszczalnego ryzyka błędu;
 - stanowisko Rady w tej sprawie jest nieznanе;
62. wzywa Komisję, aby przedstawiła szczegółową analizę nieprawidłowości i uchybień wskazanych przez Europejski Trybunał Obrachunkowy⁽¹⁾, zwłaszcza dotyczących jakości danych udostępnianych przez państwa członkowskie;
63. przypomina działanie 4 wyżej wymienionego planu działania, w którym zgodnie z zaleceniami Parlamentu proponuje się zainicjowanie „międzyinstytucjonalnych rozmów w sprawie podstawowych zasad, jakie należy uwzględnić w przypadku dopuszczalnego ryzyka w transakcjach leżących u podstaw rozliczeń”; odnotowuje jednak, że wdrożenie tego działania dopiero się rozpoczęło;
64. dlatego uważa, że zgodnie z zasadami proporcjonalności i wydajności kosztowej („towar wart swej ceny”) systemów kontroli Komisja powinna zbadać stosunek dostępnych środków dla każdego obszaru polityki do części tych środków, przeznaczonych na systemy kontroli z podziałem na obszary wydatkowania;
65. prosi Komisję o wyróżnienie obszarów wysokiej politycznej wrażliwości (o wysokim „zagrożeniu utraty reputacji”), w których powinno się przyjąć raczej podejście do poziomów błędów oparte na jakości (niż na ekonomii);

⁽¹⁾ <http://eca.europa.eu/portal/pls/portal/docs/1/2410290.PDF>

66. uważa, że przy określaniu dopuszczalnego poziomu błędów powinno się również brać pod uwagę wielkość unijnych środków finansowych zagrożonych błędami;
67. wyraża również przekonanie, że istniejący między zasobami przeznaczonymi na działania kontrolne stosunek kosztów do korzyści oraz wyniki osiągnięte dzięki tym kontrolom powinny stanowić kluczowy element, jaki Trybunał powinien uwzględnić przy dostarczaniu DAS;
68. ubolewa, że Komisja wkłada więcej wysiłku w przekonanie Parlamentu o potrzebie wprowadzenia „dopuszczalnego ryzyka błędów” niż w przekonanie państw członkowskich o potrzebie obowiązkowych krajowych deklaracji w sprawie zarządzania;

Uproszczenie

69. zdecydowanie twierdzi, że systemy kontroli stanowią odzwierciedlenie złożoności przepisów i zasad na różnych, czasami pokrywających się szczeblach; wzywa zatem Komisję do przyspieszenia procesu ich upraszczania z pełnym udziałem Parlamentu oraz zwraca się do państw członkowskich i regionów o podjęcie odpowiednich starań w tym celu;

Debata międzyinstytucjonalna na temat obecnego systemu przeprowadzania procedury udzielenia absolutorium

70. wzywa Komisję do zorganizowania międzyinstytucjonalnej dyskusji z udziałem w początkowej fazie, na najwyższym szczeblu, przedstawicieli Rady, Komisji, Trybunału Obrachunkowego i Parlamentu, a w drugiej fazie przedstawicieli państw członkowskich, parlamentów państw członkowskich i najwyższych instytucji kontroli w celu zainicjowania obszernej debaty na temat obecnego systemu przeprowadzania procedury absolutorium;
71. proponuje przyznać Komisji, przy okazji następnej procedury budżetowej, środki finansowe niezbędne do zorganizowania takiej debaty;

Obowiązki polityczne i administracyjne w Komisji

Roczne sprawozdania z działalności

72. ubolewa, że w sprawozdaniu rocznym za 2008 r. Trybunał ponownie podkreśla, iż niektóre z rocznych sprawozdań z działalności wciąż jeszcze nie zawierają wystarczających dowodów na poparcie DAS; zachęca Trybunał Obrachunkowy, aby w różnych rozdziałach rocznego sprawozdania zawarł szczegółową analizę korespondujących rocznych sprawozdań z działalności;
73. wyraża zaniepokojenie faktem, że Trybunał w dalszym ciągu znajduje niedociągnięcia w funkcjonowaniu systemów nadzoru i kontroli oraz w odnośnych zastrzeżeniach co do poziomu pewności w oświadczeniach dyrektorów generalnych Komisji, szczególnie w odniesieniu do ich wpływu na poświadczenie wiarygodności dotyczące legalności i prawidłowości operacji leżących u ich podstaw; przypomina państwom członkowskim i Komisji o ich zakresie obowiązków w tej kwestii;

Przejrzystość i kwestie etyczne

74. nalega, by opinia publiczna miała dostęp do informacji na temat wszystkich członków grup eksperckich i grup roboczych pracujących z Komisją, a także do ujawnionych informacji dotyczących beneficjentów finansowania unijnego;
75. nalega, by Komisja odpowiadała za zapewnienie kompletności, możliwości wyszukiwania i porównywalności danych dotyczących beneficjentów finansowania unijnego, w tym szczegółów dotyczących beneficjentów i ich projektów;
76. przyjmuje z zadowoleniem fakt, że informacje o beneficjentach finansowania unijnego będą publikowane na szerszą skalę na łatwo dostępnej oraz przyjaznej dla użytkowników stronie internetowej, i wzywa do standaryzacji struktury i prezentacji krajowych, regionalnych i międzynarodowych stron internetowych dostępnych z centralnego portalu;

77. podkreśla ponownie potrzebę przeglądu obecnego kodeksu postępowania członków Komisji w celu usunięcia następujących uchybień: a) braku jakiegokolwiek definicji pojęcia „konfliktu interesów”; b) braku określenia toku działań w przypadku pojawienia się konfliktu interesów; c) braku jasności co do przyjmowania darów i korzystania z gościnności; oraz d) braku jakiegokolwiek organu mającego za zadanie rozpatrywanie skarg, a także przejście od przewodniczącego (ewentualnego) obowiązku samooceny;
78. oczekuje od Komisji rozpoczęcia procesu konsultacji z Parlamentem w sprawie przeglądu obecnego kodeksu postępowania członków Komisji zgodnie ze wspólnym porozumieniem osiągniętym w dniu 27 stycznia 2010 r. pomiędzy przewodniczącym José Manuelem Barroso a grupą roboczą Parlamentu ds. przeglądu porozumienia ramowego pomiędzy Parlamentem i Komisją, a także przyjęcia zmiennej wersji kodeksu postępowania członków Komisji najpóźniej do sierpnia 2010 r., zauważając jednak, że zmiana ta powinna być nastąpić przed powołaniem nowej Komisji;
79. przypomina znaczenie całkowitej przejrzystości i jawności w przypadku pracowników gabinetów członków Komisji, którzy nie zostali zatrudnieni zgodnie z regulaminem pracowniczym;
80. przypomina również, że wiążący kodeks postępowania członków Komisji powinien zawierać niezbędne zasady etyczne oraz główne wytyczne, które muszą być przestrzegane przez komisarzy w trakcie sprawowania urzędu, szczególnie podczas mianowania współpracowników, zwłaszcza do swych gabinetów;
81. wzywa Komisję do zagwarantowania, aby wszyscy pracownicy byli dobrze przeszkoleni i właściwie poinformowani o swoich obowiązkach i prawach zgodnie z art. 22a i 22b regulaminu pracowniczego;

Zarządzanie i reforma administracyjna

82. odnotowuje niewielkie zmniejszenie się (z 31,8 % w 2007 r. do 30,9 % w 2009 r.) liczby pracowników przypisanych do „wsparcia administracyjnego i funkcji koordynujących”, co stanowi tylko część całości kosztów ogólnych; przypomina swe wcześniejsze żądanie środków mających na celu osiągnięcie 20 % w tym obszarze (ust. 217 wyżej wymienionej rezolucji z dnia 23 kwietnia 2009 r.);
83. wzywa Komisję do przedłożenia, wraz z dokumentami przygotowawczymi do budżetu na 2011 r. (poprzednio dokumentów roboczych dotyczących wstępnego projektu budżetu), planu zatrudnienia wdrażającego 3 % redukcję w tym obszarze jako pierwszy krok na rzecz osiągnięcia 20 % poziomu z końcem kadencji Komisji Barroso II;
84. wzywa Komisję, aby przed zmianą regulaminu pracowniczego urzędników i warunków zatrudnienia innych pracowników opracowała i przedstawiła alternatywne metody dostosowania wynagrodzeń urzędników i innych pracowników w oparciu o pełniejszą podstawę prawną i aktuarialną; uważa, że powinno to umożliwić uzyskanie szerszej podstawy obliczania rocznego dostosowania wynagrodzeń oraz przeprowadzanie go w czasie rzeczywistym, a dzięki temu lepsze odzwierciedlenie ogólnej sytuacji gospodarczej w państwach członkowskich;
85. wzywa Komisję do przeprowadzenia oceny klasyfikowania do grup zaszeregowania na podstawowym poziomie wyłącznie w kontekście przydatności kandydatów oraz do przedłożenia propozycji zaklasyfikowania pracowników wykwalifikowanych do wyższych grup zaszeregowania; w ramach oceny oczekuje przedłożenia sprawozdania dotyczącego konkretnego wykorzystania członków gabinetu po ich rezygnacji wraz z uwzględnieniem wymogów wstępnych, które powinni byli spełnić;
86. wzywa Komisję do przedstawienia stanowiska, w jakim zakresie reforma regulaminu pracowniczego z 2004 r. faktycznie przyczyniła się do osiągnięcia celów w postaci przewidywanych oszczędności, zwłaszcza w kontekście zwiększenia udziału własnego urzędników i innych pracowników w ubezpieczeniu zdrowotnym i emerytalnym;
87. proponuje, aby Komisja rozdzieliła uprawnienia przełożonych między księgowych i osoby dokonujące przeniesienia środków zgodnie ze zwyczajowymi zasadami bezpieczeństwa w dziedzinie kontroli wewnętrznej w ramach zarządzania finansami;

Zarządzanie agencjami

88. przypomina swój wniosek (ust. 254 i 255 wyżej wymienionej rezolucji z dnia 23 kwietnia 2009 r.) w sprawie opracowania i wdrożenia ogólnego systemu zarządzania dla „agencji regulacyjnych” oraz wprowadzenia skutecznego systemu monitorowania agencji Unii;
89. podkreśla w związku z tym, że pomimo prawnie niezależnego statusu niektórych agencji Komisja pozostaje odpowiedzialna za wykonanie budżetu (zgodnie z art. 317 ust. 1 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, art. 54, 55 i 185 rozporządzenia (WE, Euratom) nr 1605/2002 oraz art. 37 i 41 ust. 2 rozporządzenia (WE, Euratom) nr 2342/2002);

Europejski Urząd ds. Zwalczania Nadużyć Finansowych (OLAF)

90. wyraża zaniepokojenie z powodu liczby dochodzeń trwających ponad dziewięć miesięcy oraz małej liczby dalszych postępowań sądowych na szczeblu krajowym w następstwie spraw badanych przez OLAF; uważa, że należy przeprowadzić w OLAF-ie ocenę zasobów pracowniczych w celu zbadania, czy zwiększenie liczby pracowników mogłoby przynieść poprawę w tych dwóch obszarach;
91. z zadowoleniem przyjmuje zobowiązanie się nowej Komisji w dniu 15 stycznia 2010 r. do odblokowania dyskusji w Radzie na temat reformy OLAF-u oraz do przedłożenia najpóźniej do lipca 2010 r. zapowiedzianego i mocno spóźnionego dokumentu zawierającego spostrzeżenia Komisji jako podstawy negocjacji w Radzie;
92. ponownie podkreśla znaczenie uwzględnienia stanowiska Parlamentu w pierwszym czytaniu w dniu 20 listopada 2008 r. w sprawie wniosku dotyczącego rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady zmieniającego rozporządzenie (WE) nr 1073/1999 dotyczące dochodzeń prowadzonych przez Europejski Urząd ds. Zwalczania Nadużyć Finansowych (OLAF) ⁽¹⁾, i pragnie podkreślić, że w celu zapewnienia w przyszłości silnej pozycji OLAF-u powinien on pozostać w ramach Komisji, zachowując jednocześnie swą niezależność; przypomina, że art. 317 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej obarcza państwa członkowskie większą odpowiedzialnością, a zatem wspiera nieustanne apele Parlamentu o poprawę współpracy państw członkowskich z OLAF-em;
93. pragnie uzyskać wczesny wgląd we wniosek o ustanowienie urzędu Prokuratury Europejskiej (EPPO), jak przewidziano w art. 86 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej; wyraża chęć zaangażowania się w dyskusje o powołaniu EPPO;
94. wzywa Komisję, aby w trybie pilnym przedłożyła obiecany i długo oczekiwany dokument zawierający spostrzeżenia Komisji, oraz przypomina o ważnej roli wspomnianego stanowiska Parlamentu w pierwszym czytaniu z dnia 20 listopada 2008 r.; pragnie ponownie podkreślić, że z myślą o przyszłej sile OLAF-u urząd ten powinien pozostać w Komisji, zachowując jednak niezależność; podkreśla swoje propozycje dotyczące stanowiska dyrektora generalnego OLAF-u zawarte w stanowisku Parlamentu i wzywa do bardzo szybkiego powołania zwycięskiego kandydata; uważa, że procedura wyboru powinna odbyć się w międzyinstytucjonalnych ramach respektujących w pełni prerogatywy Parlamentu;
95. podtrzymuje swoją wcześniejszą opinię, że procedura powołania tymczasowego dyrektora generalnego OLAF-u powinna przestrzegać odpowiednio przepisów zawartych w akcie ustanawiającym prawne podstawy działania OLAF-u, a mianowicie w art. 12 rozporządzenia (WE) nr 1073/1999 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 25 maja 1999 r. dotyczącego dochodzeń prowadzonych przez Europejski Urząd ds. Zwalczania Nadużyć Finansowych (OLAF) ⁽²⁾; ubolewa nad ogólnym stosowaniem regulaminu pracowniczego przez Komisję i wyraża zaniepokojenie, że stanowisko Komisji może wpłynąć na skuteczność OLAF-u;

⁽¹⁾ Dz.U. C 16 E z 22.1.2010, s. 201.

⁽²⁾ Dz.U. L 136 z 31.5.1999, s. 1.

KWESTIE SEKTOROWE**Dochody**

96. przyjmuje z zadowoleniem uznanie przez Trybunał, że przesłane Komisji deklaracje państw członkowskich dotyczące tradycyjnych środków własnych zasadniczo są wiarygodne i wolne od istotnych błędów oraz że zasoby własne oparte na VAT i DNB zostały obliczone we właściwy sposób oraz poprawnie pobrane i ujęte przez Komisję w sprawozdaniu finansowym Wspólnoty;
97. z głębokim zaniepokojeniem odnotowuje sprawozdanie Komisji dotyczące deficytu rządowego i danych dotyczących zadłużenia Grecji (COM(2010) 0001), które budzi poważne wątpliwości co do wiarygodności danych dostarczonych przez władze Grecji; wzywa Komisję, aby w toku własnych dochodzeń oceniła rzetelność danych udostępnionych w 2008 r. oraz potwierdziła regularność i legalność obliczeń oraz wkład udostępnionych zasobów własnych;
98. zwraca się do Komisji, aby przedstawiła swoje plany przyszłej organizacji działań z administracją Grecji; podkreśla, że aby zapewnić utrzymanie i integralność struktur zarządzania, personelu zaangażowanego w zarządzanie europejskimi środkami finansowymi nie powinny objąć środki polegające na cięciu kosztów;
99. zauważa jednak, w odniesieniu do zasobów własnych opartych na VAT, że nadal istnieją zastrzeżenia sięgające aż do 1989 r. i zwraca się do Komisji, aby we współpracy z państwami członkowskimi nadal dążyła do zagwarantowania znoszenia zastrzeżeń w rozsądnym terminie;
100. zwraca się do Komisji, w odniesieniu do zasobów własnych opartych na DNB, by stosowała się do zalecenia Trybunału zawartego w pkt 4.36 sprawozdania rocznego za rok 2008 i poinformowała Parlament o szczegółach dotyczących postępów poczynionych w ramach stosowania bezpośredniej weryfikacji oraz oceny systemów nadzoru i kontroli w krajowych instytucjach statystycznych państw członkowskich;

Wspólna polityka rolna

101. z zadowoleniem przyjmuje pozytywną ocenę Trybunału, na podstawie jego prac kontrolnych, że – z wyjątkiem rozwoju obszarów wiejskich – w płatnościach za rok zakończony dnia 31 grudnia 2008 r. w ramach grupy polityk „Rolnictwo i zasoby naturalne” nie występuje istotny poziom błędu; z zadowoleniem odnotowuje, że poziom błędu dla średniej EU 27 wynosi poniżej 2 % prognozu tolerowanego przez Trybunał;
102. z zaniepokojeniem odnotowuje skrajną rozpiętość poziomu błędów wykazywanych przez państwa członkowskie we wdrażaniu pomocy obszarowej (Francja 0,20 %, Zjednoczone Królestwo 0,24 %, Niemcy 0,3 %, Grecja 3,70 %, Rumunia 12,57 %, Bułgaria ok. 6 %) i podkreśla, że nie można narażać ogólnej wiarygodności systemu; domaga się dobrze ukierunkowanych, niezwłocznych działań mających na celu zarówno ulgi administracyjne dla państw członkowskich o lepszych wynikach, jak i skutecznych środków zaradczych;
103. ubolewa nad ustaleniami Trybunału dotyczącymi wydatków na rozwój obszarów wiejskich, które nadal cechuje wyższy poziom błędu, chociaż szacowany poziom błędu był niższy niż w latach ubiegłych;
104. z zadowoleniem przyjmuje dokonaną przez Komisję ocenę dotyczącą jakości deklaracji i rocznych podsumowań wydatków na rolnictwo przedstawionych przez państwa członkowskie, która stwierdza, że w 2008 r. większość z nich spełniła zobowiązania prawne i ogólnie rzecz biorąc, przestrzegała wytycznych Komisji;
105. przypomina, podobnie jak w latach ubiegłych, że IACS jest zasadniczo skutecznym systemem kontroli, który ogranicza ryzyko błędu lub nieprawidłowych wydatków, lecz ubolewa, że Trybunał wykazał znaczne uchybienia w wybranych agencjach płatniczych w trzech państwach członkowskich: Bułgarii, Rumunii i Zjednoczonym Królestwie (Szkocji) (pkt 5.32 sprawozdania rocznego za 2008 r.); uznaje jednak, że podjęto konieczne działania w celu wyeliminowania tych nieprawidłowości;

106. wzywa do uproszczenia złożonych przepisów i bardziej precyzyjnych definicji kryteriów kwalifikowalności, szczególnie w odniesieniu do systemów rolnośrodowiskowych, przede wszystkim na szczeblu Komisji, lecz również na szczeblu krajowym w kontekście planów rozwoju obszarów wiejskich, i zwraca się o zapewnienie wszystkim zainteresowanym stronom bardziej obszernych i przejrzystych instrukcji i wytycznych oraz o organizowanie działań szkoleniowych;
107. ubolewa, że system identyfikacji działek rolnych (LPIS) stosowany przez organy krajowe wciąż nie działa we właściwy sposób w niektórych państwach członkowskich, w odniesieniu do których Trybunał wskazał znaczne uchybienia (w Bułgarii, Hiszpanii, Polsce i Zjednoczonym Królestwie); odnotowuje, że na szczeblu krajowym podjęto różne działania w celu wyeliminowania tych uchybień;
108. wyraża również zaniepokojenie z powodu błędów w odniesieniu do wydatków w ramach programu SAPARD w Bułgarii i Rumunii, co zmusiło DG ds. Rolnictwa do zgłoszenia zastrzeżenia w swym rocznym sprawozdaniu z działalności; podkreśla znaczenie istniejących już planów działania, będących odpowiedzią na zalecenia Komisji;
109. podkreśla znaczenie szybkich i gruntownych kontroli *ex post* służących wykryciu niekwalifikowalnych wydatków i/lub nieodpowiedniej dokumentacji w celu umożliwienia dokonania niezbędnych korekt;
110. wyraża zaniepokojenie z powodu stwierdzonych przez Trybunał niedociągnięć w zakresie określonych przez państwa członkowskie wymogów dotyczących utrzymywania gruntów w dobrej kulturze rolnej zgodnej z ochroną środowiska („GAEC”), w konsekwencji czego niektórzy beneficjenci otrzymują płatności SPJ i JPO bez podejmowania jakichkolwiek działań w odniesieniu do danych gruntów (pkt 5.49 sprawozdania rocznego za 2008 r.);
111. uważa, że uchybienia te, w tym kwestia beneficjentów niespełniających definicji „rolników”, potępiona przez Trybunał w sprawozdaniu rocznym za 2008 r., powinny być rozwiązane przez Komisję w celu zapewnienia większego poziomu wiarygodności, który można uzyskać dzięki działaniom jednostek certyfikujących;
112. odnotowuje wnioski Trybunału i w związku z tym wzywa Komisję do poprawy kontroli w tych państwach członkowskich, które nie stosują się do przepisów wspólnotowych przy przyznawaniu uprawnień wykraczających poza przepisy rozporządzeń;
113. zauważa, że Komisja zwróciła uwagę na niedociągnięcia odnoszące się do pozycji należności w przypadku jednej czwartej agencji płatniczych i zaproponowała korekty finansowe na kwotę około 25,3 mln EUR; ponadto zauważa, że korekty te stanowią około 1,95 % kwoty 1 295 mln EUR, która ma zostać odzyskana według stanu na koniec roku budżetowego 2008; podkreśla, że chociaż wielkość błędu pozostaje nieznacznie poniżej poziomu istotności wynoszącego 2 %, korekty te wskazują na występowanie ryzyka istotnego poziomu błędu w całkowitej wysokości pozycji należności;
114. zwraca się do Komisji o podjęcie szczegółowych środków następczych w celu zapewnienia poprawnego i odpowiedniego pokrycia długów z budżetu Wspólnoty;

Spójność

115. zauważa, że płatności okresowe za okres 2007–2013 zrealizowane w 2008 r. stanowią jedynie 32 % wydatków oraz że uwagi Trybunału Obrachunkowego odnoszą się w szczególności do wydatków w okresie programowania 2000–2006, które stanowią 68 % płatności z funduszu spójności w 2008 r.; w związku z tym zauważa, że efekty wzmocnienia ram prawnych na lata 2007–2013 oraz efekty środków upraszczających przyjętych w 2008 i 2009 r. nie mogą być jeszcze widoczne;
116. podkreśla, że absolutny priorytet stanowi dalsze zmniejszanie ogólnego poziomu błędów, który w 2008 r. utrzymywał się na wysokim poziomie w tym obszarze wydatków, oraz poprawa nadzoru Komisji i systemu odzyskiwania środków;

117. wyraża zaniepokojenie, że błędy w zakresie finansowania polityki spójności oznaczają, iż odsetek ogólnej kwoty zwrotów, które nie powinny być zostać wypłacone, wynosi co najmniej 11 %, bez poprawy sytuacji w odniesieniu do 2007 r.; ubolewa, że korekty finansowe i zwroty funkcjonują jedynie częściowo; odnotowuje, że w okresie programowania 2000–2006 dokonano następujących korekt finansowych: Hiszpania 1 535,07 mln EUR, Grecja 881,24 mln EUR, Włochy 693,90 mln EUR, Francja 248,48 mln EUR, Zjednoczone Królestwo 155,94 mln EUR, Portugalia 128,24 mln EUR, Polska 88,99 mln EUR, Węgry 40,62 mln EUR, Republika Słowacji 39,16 mln EUR, Irlandia 25,55 mln EUR, Niemcy 19,33 mln EUR, Szwecja 11,30 mln EUR;
118. z zaniepokojeniem odnotowuje problemy napotymane przez władze państw członkowskich dotyczące zarówno transponowania wymogów regulacyjnych z lat 2007–2013 (takie jak kwestie niezgodności między szczeblem UE a szczeblem krajowym, opóźnienia w ustanowieniu przepisów, niejasność przepisów), jak i ustanowienia nowych systemów zarządzania i kontroli (przydział zadań do nowych instytucji, tj. władz zarządzających, certyfikujących i kontrolujących);
119. ubolewa nad faktem, że system sankcji dla państw członkowskich wykazujących wysoki poziom błędów i otrzymujących duży udział funduszy nie jest skuteczny, jako że państwa te zwracają jedynie między 3 % a 5 % całkowitych przyznanych środków; wyraża zaniepokojenie, że koszt utrzymania odpowiednich systemów kontroli wyraźnie przekracza tę kwotę, co stanowi negatywną zachętę;
120. ponawia żądanie dalszego uproszczenia przepisów zaproponowanych przez Komisję i wprowadzenia jednocześnie bardziej skutecznych kontroli na szczeblu krajowym i UE w celu skutecznego wykonania funduszy strukturalnych i Funduszu Spójności; uważa, że konieczna jest obiektywna ocena następstw działań upraszczających wprowadzonych w latach 2008–2009, i wzywa Komisję do przeprowadzenia tej oceny do końca 2010 r.;
121. zwraca uwagę na obawy Trybunału Obrachunkowego dotyczące trudności z przedstawieniem w zwykłym sprawozdaniu rocznym ostatecznego i trwałego obrazu stopniowo zmieniającej się rzeczywistości, z którą wiąże się budżet przeznaczony na politykę spójności, uzależnioną od wieloletniego dynamicznego kalendarza, w którym ostateczny procent błędów i nieprawidłowości wraz z ich konsekwencjami, a także realne kwoty podlegające windykacji mogą zostać sprawdzone dopiero na bardzo późnym etapie (Komisja właśnie zamknęła okres budżetowy 1994–1999); w tej sytuacji zwraca się do Komisji, aby – oprócz obowiązującego planu działania – przedstawiła wspólnie z Trybunałem Obrachunkowym wnioski, w którym znajdzie się rozwiązanie tych trudności wynikających z różnic pomiędzy wieloletnimi ramami finansowymi a rocznym systemem kontroli; wniosek taki byłby również przydatny w zapewnieniu skuteczniejszej kontroli nad dużymi programami europejskimi, takimi jak Galileo;
122. zauważa, że plan działania na rzecz umocnienia nadzoru Komisji nad działaniami strukturalnymi w ramach zarządzania dzielonego, przedstawiony w 2008 r., nie został w pełni wdrożony w 2008 r. i nie zlikwidował głównego problemu, jakim są zbyt złożone przepisy połączone z wymogami w zakresie wykonania, które różnią się w poszczególnych państwach członkowskich, a czasem nawet w poszczególnych regionach; zwraca się do Komisji, aby we właściwym czasie zapewniła tłumaczenie wytycznych dla władz publicznych w państwach członkowskich; podkreśla ponadto że jego wpływ nie może być jeszcze poddany ocenie, ponieważ błędy popełnione w poprzednich latach nadal obciążają wydatki, za które Komisja dokonała zwrotu, co słusznie uwypuklił Trybunał w swym sprawozdaniu rocznym (pkt 6.34);
123. uznaje za niezadowolający zaobserwowany przez Komisję fakt, że pomimo znaczącej poprawy we wprowadzonych przez plan działania na 2008 r. systemów zarządzania i kontroli, które wzmocniły nadzór Komisji nad działaniami strukturalnymi, tylko 31 % systemów działa poprawnie, zaś ponad 60 % wymaga poprawy; w związku z tym wzywa właściwe władze regionalne oraz władze państw członkowskich, jak również organy zarządzające do zacieśnienia współpracy z Komisją w celu pozytywnego wpłynięcia na te statystyki;
124. odnotowuje wynik kontroli wskazujący wstępny poziom błędów w wysokości 5 %, co odzwierciedla pozytywny wynik uproszczenia wprowadzonego w okresie programowania 2007–2013;

125. zauważa, że plan działań Komisji pozwolił na podjęcie działań zgodnie z zaleceniami Trybunału Obrachunkowego; z zadowoleniem przyjmuje działania Komisji mające na celu zapewnienie jednolitości realizacji programów szkoleń i wytycznych prowadzących do poprawy funkcjonowania wspólnego systemu zarządzania stosowanego do wydatków w ramach polityki spójności; zachęca Komisję do kontynuowania wysiłków poprzez wytyczne dla państw członkowskich i zachęcanie ich do usprawniania procedur odzyskiwania środków oraz sprawozdawczości;
126. przyjmuje do wiadomości uwagę Trybunału Obrachunkowego, że 43 % spośród reprezentatywnej grupy wybranych do celów statystycznych projektów zawiera błędy oraz że w przypadku wielu z nich zwrócono zbyt wysoką kwotę; wyraża jednakże przekonanie, że w przypadku tej uwagi okoliczność łagodząca stanowi zapewnienie Komisji, iż zdawała sobie sprawę z istnienia niedociągnięć w pięciu z sześciu przeanalizowanych programów i podjęła działania zaradcze; przyjmuje do wiadomości kolejne zapewnienie Komisji, poparte uwagą Trybunału Obrachunkowego w sprawozdaniu rocznym (pkt 6.20), że 58 % błędów dotyczyło zgodności i nie będzie miało wpływu na zwrot wydatków;
127. zauważa, że naruszenie zasad dotyczących przetargów publicznych jest jednym z najczęstszych powodów nieprawidłowości; wzywa Komisję do zweryfikowania powodów braku zgodności z tymi przepisami; w związku z powyższym przyjmuje z zadowoleniem ustalenia Trybunału Obrachunkowego i inicjatywy podjęte przez Komisję w celu uproszczenia zarządzania funduszami strukturalnymi i wyraża opinię, że inicjatywy te przyczynią się do ograniczenia przypadków występowania błędów;
128. zachęca Komisję, by najpóźniej do 2011 r. przedstawiła wniosek w sprawie akceptowalnego ryzyka błędów w zakresie polityki spójności, która stanowiła dziedzinę szczególnie podatną na błędy;
129. wzywa Komisję do jak najszybszego przeprowadzenia wstępnej analizy stosunku kosztów do korzyści pomiędzy zasobami przeznaczonymi na działania kontrolne w DG REGIO i DG EMPL a wynikami osiągniętymi dzięki tym kontrolom;
130. zwraca uwagę, że pierwsze pozytywne efekty wzmocnionych kontroli i ram prawnych, a także planu działania Komisji w odniesieniu do poziomu błędów na okres programowania na lata 2007–2013 prawdopodobnie będą widoczne z końcem 2010 r.;
131. wyraża zaniepokojenie, że wraz ze zbliżaniem się ku końcowi okresu programowania na lata 2000–2006 władze krajowe znajdujące się pod presją związaną z absorpcją przyznaných środków mogą przedłożyć zwiększoną liczbę nieprzewidzianych projektów; podkreśla, że należy dopilnować, by sytuacja ta nie powtórzyła się w obecnym okresie programowania, i wzywa Komisję do ścisłego stosowania w stosownych przypadkach środków korekcyjnych i odstraszających (zawieszenie płatności i korekty finansowe) wobec państw członkowskich;
132. w tym kontekście wyraża ubolewanie z powodu późnego rozpoczęcia programów związanych z okresem programowania na lata 2007–2013 ze względu na późne przekazanie przez państwa członkowskie sprawozdań z kontroli zgodności i strategii kontroli; podziela uwagi Trybunału i jest zaniepokojony, że opóźnienie to mogłoby zwiększyć prawdopodobieństwo, iż systemy kontroli nie zapobiegną błędom i nie wykryją ich w początkowej fazie; ponownie wzywa Komisję, by sprawowała swą rolę nadzorczą z jak największą surowością;
133. wzywa Komisję, aby wskazywała i szerzyła najlepsze praktyki w państwach członkowskich, by umożliwić lepsze wchłanianie środków finansowych i zwiększyć korzystny przepływ gotówki poprzez zmianę i uproszczenie rozporządzeń wykonawczych funduszy strukturalnych na szczeblu krajowym;
134. przyjmuje do wiadomości uwagę Trybunału Obrachunkowego, że w okresie programowania 2007–2013 wzmocniono przepisy dotyczące kontroli oraz doprecyzowano zakres obowiązków Komisji i państw członkowskich; w tym kontekście docenia wartość dodaną organu kontrolnego stworzonego na potrzeby każdego programu i podziela oczekiwania Komisji, że roczne sprawozdanie z audytu oraz opinia przedstawiona przez organ kontrolny zwiększą wiarygodność krajowych systemów kontroli;

135. wnosi, aby Komisja dokonała tego w jej nadchodzącym sprawozdaniu podsumowującym oraz w rocznych sprawozdaniach z działalności dyrekcji generalnych, wraz z jasnymi informacjami na temat tych państw członkowskich, których systemy kontroli są najmniej skuteczne, oraz sporządzeniem rocznej klasyfikacji państw członkowskich dla każdego funduszu; zachęca ponadto Trybunał do sporządzenia takiego samego wykazu w oparciu o swe kontrole;
136. zwraca uwagę na uwagi Trybunału, podobne do tych na 2007 r., że skala i zakres zastrzeżeń w rocznych sprawozdaniach z działalności nie oddają wagi problemów związanych z nieprawidłowościami i nieskutecznymi systemami kontroli; uważa w związku z tym, że podejście dyrekcji generalnych powinno być bardziej rozważne, a tym samym zakres zastrzeżeń powinien być szerszy;
137. zwraca uwagę na szczególnie charakter wydatków w ramach polityki spójności, wynikający z wieloletniego systemu zarządzania, oraz podkreśla, że w latach następnych, jak również na koniec okresu programowania dokonuje się korekt finansowych, co – ogólnie rzecz ujmując – pozwala Komisji na wykrycie i korektę dużej liczby nieprawidłowości;
138. z zadowoleniem przyjmuje przekładane przez Komisję sprawozdania kwartalne na temat korekt finansowych oraz wzmożenie korekt finansowych przez Komisję w 2008 i 2009 r.; ubolewa jednak, że system korekt finansowych ma mały efekt odstraszający na państwa członkowskie, ponieważ wszelkie niekwalifikowalne wydatki wykryte przez Komisję lub Trybunał mogą zostać zastąpione przez państwo członkowskie wydatkami kwalifikowalnymi; uważa, że Komisja powinna dołożyć wszelkich starań, by w przyszłości jedynie nieprawidłowości wykryte przez same państwa członkowskie mogły być zastępowane innymi wydatkami bez żadnej utraty funduszy przeznaczonych dla danego państwa członkowskiego;
139. ubolewa nad złą jakością przedkładanych Komisji przez niektóre państwa członkowskie sprawozdań na temat kwot wycofanych i korekt finansowych, co ogranicza przydatność i powoduje niekompletność kwartalnych sprawozdań Komisji przedkładanych Parlamentowi; wzywa Komisję do podjęcia dalszych kroków w celu dopilnowania, że państwa członkowskie wypełniają swe zobowiązania, za pomocą ścisłych kontroli oraz oceny wiarygodności i kompletności przekazywanych danych, oraz oczekuje, że otrzyma nowe wytyczne dla organów certyfikujących, w tym zalecenia Komisji dotyczące poprawy procedur sprawozdawczości; zwraca się do Komisji o ujawnienie w najbliższym sprawozdaniu podsumowującym tych państw członkowskich, które nie w pełni przestrzegają wymogów sprawozdawczości;
140. zauważa, że liczba nieprawidłowości zgłoszonych przez państwa członkowskie OLAF-owi w roku 2008 wykazuje znaczące rozbieżności: Włochy 802, Hiszpania 488, Zjednoczone Królestwo 483, Portugalia 403, Niemcy 372, Polska 329, Niderlandy 262, Szwecja 146, Francja 98, Grecja 96, Republika Czeska 80, Słowacja 62, Węgry 39, Austria 37, Belgia 35, Estonia 28, Finlandia 28, Litwa 26, Łotwa 22, Słowenia 13, Cypr 4, Bułgaria 4, Irlandia 2, Malta 1, Rumunia 0; obawia się, że może to dać w rezultacie mniej spójny system sprawozdawczości;
141. zauważa, że Komisja nie została poinformowana o jakimkolwiek przypadku nadużyć w projektach poddanych audytowi, i podkreśla, że ilość błędów przedstawionych w sprawozdaniu Trybunału Obrachunkowego nie odnosi się koniecznie do nadużyć;
142. zwraca się do Komisji o nieustanne monitorowanie wiarygodności przedstawionych danych liczbowych i o sprawdzenie, w oparciu o własne dane, wydajności systemów sprawozdawczości, tam gdzie zgłoszona liczba nieprawidłowości wydaje się zbyt niska;
143. wzywa Komisję, aby dostarczyła szczegółowych informacji na temat danych liczbowych dotyczących wdrożenia i na temat systemów dystrybucji płatności dokonanych z Funduszu Solidarności Unii Europejskiej przez władze Grecji po katastrofalnych w skutkach pożarach lasów; wzywa Komisję, aby dostarczyła informacji na temat przeprowadzonych kontroli *ex post* i ich wyników;

144. przyjmuje z zadowoleniem decyzję Trybunału Obrachunkowego, aby do rocznego planu pracy na rok 2010 włączyć kontrolę EFS i EFRR w dziedzinie turystyki, szkoleń zawodowych dla kobiet oraz dostaw wody pitnej, które to dziedziny mają bardzo duże znaczenie dla rozwoju społeczności lokalnych;
145. zachęca Trybunał Obrachunkowy do zbadania przeprowadzania przez organy zarządzające zewnętrznej oceny w odniesieniu do funduszy strukturalnych i funduszu spójności oraz do zwrócenia szczególnej uwagi na niezależność oceny w przypadkach, gdy jej koszty ponosi osoba korzystająca z oceny;
146. zachęca Trybunał Obrachunkowy do dokonania z punktu widzenia zasobów ludzkich oceny zdolności organów kontrolnych państw członkowskich do przeprowadzania kontroli i ich niezależności przy prowadzeniu oceny zgodności systemów zarządzania i kontroli;

Zatrudnienie i kwestie społeczne

147. z zadowoleniem zauważa, że na Europejski Fundusz Społeczny przeznaczono środki w wysokości 10,6 mld EUR na zobowiązania do poziomu 100 % oraz 8,8 mld EUR na wypłaty do poziomu 97,1 %; odnotowuje wysiłki Komisji na rzecz poprawy zarządzania finansowego;
148. posiada dowody wskazujące na niższy wskaźnik błędów w EFS niż 11 % podawane ogólnie dla funduszy strukturalnych; zachęca Komisję, żeby przekazała własny wskaźnik błędów i zbadała, czy możliwa jest większa samodzielność EFS w następnym okresie finansowym;
149. przypomina, że zadaniem Dyrekcji Generalnej ds. Zatrudnienia, która zarządza środkami, jest przyjęcie odpowiednich środków na rzecz zapobiegania oszustwom i korupcji; przyjmuje z zadowoleniem bliską współpracę z OLAF-em; wzywa do zapewnienia, że przypadki oszustw w EFS będą ścigane i karane także przez krajowe organy wymiaru sprawiedliwości;
150. zauważa, że poziom błędów nie musi koniecznie odnosić się do nadużyć, i w związku z tym wzywa do dokonania w przyszłości jasnego rozróżnienia między wskaźnikami nadużyć i błędów;
151. z zadowoleniem przyjmuje starania Komisji, żeby pociągnąć wszystkie państwa członkowskie do gruntownej odpowiedzialności poprzez roczne sprawozdania z kontroli i roczne sprawozdania podsumowujące; zwraca się o przeanalizowanie odpowiedzialności, żeby nie żądano podwójnego udzielania informacji; jest zdania, że nieskładanie sprawozdań przez krajowe organy administracji i organy kontroli lub składanie ich w wybrakowanej formie, a także nieprzestrzeganie minimalnych wymogów w rozporządzeniach finansowych jest nie do przyjęcia i powinno podlegać sankcjom; wzywa w związku z tym Komisję, żeby opracowała wnioski, w których istniejący obowiązek sprawodawczości zostanie ulepszony i poszerzony za pomocą mechanizmu sankcji;
152. stwierdza, że w procesie finansowania możliwe są konflikty interesów między organami zarządzającymi środkami i podmiotami je otrzymującymi; zwraca się do Komisji, żeby za pomocą odpowiednich środków na szczeblu administracji krajowej egzekwowała przepisy o zapobieganiu konfliktom interesów w procesie finansowania;
153. podkreśla szczególne potrzeby grup docelowych i promotorów projektów w EFS; zachęca do włączenia działalności honorowej w organizacjach pożytku publicznego i wkładów w naturze do współfinansowania projektów; zwraca się o przeprowadzenie zaktualizowanego badania na temat kosztów administracyjnych EFS u promotorów projektów w poszczególnych państwach członkowskich i w odniesieniu do poszczególnych projektów;

154. przypomina o najnowszych zmianach w rozporządzeniach dotyczących funduszy strukturalnych (rozporządzenie (WE) nr 1341/2008 ⁽¹⁾, rozporządzenie (WE) nr 284/2009 ⁽²⁾, rozporządzenie (WE) nr 396/2009 ⁽³⁾, rozporządzenie (WE) nr 397/2009 ⁽⁴⁾ i rozporządzenie (WE) nr 846/2009 ⁽⁵⁾), które mają uprościć procedury administracyjne; wzywa do sporządzenia sprawozdania w sprawie skutków tych zmian;
155. zauważa, że takie upraszczające procedury są kluczowe dla redukcji obciążenia administracyjnego na szczeblu krajowym, regionalnym i lokalnym; podkreśla wagę zagwarantowania, że takie procedury nie przyczynią się w przyszłości do zwiększenia wskaźnika błędów;

Polityka wewnętrzna

Badania naukowe, energia i transport

156. z zadowoleniem przyjmuje lekką redukcję liczby błędów w porównaniu z latami ubiegłymi w tej dziedzinie polityki, a także poprawę sytuacji, jeśli chodzi o opóźnienia w płatnościach, jako że według ustaleń Trybunału Komisja znacząco poprawiła wyniki w 2008 r., dokonując terminowych płatności beneficjentom;
157. wzywa Komisję do dołożenia wszelkich starań w celu utrzymania pozytywnego trendu zauważalnego w 2008 r. w tym obszarze, który jest pod względem finansowym bezpośrednio zarządzany przez Komisję;
158. niemniej jednak zauważa z niepokojem, że na ogół, jeśli chodzi o badania naukowe, energię i transport, kontrola Trybunału ponownie ujawniła istotny poziom błędów w płatnościach beneficjentom oraz w systemach nadzoru i kontroli Komisji, które niewystarczająco zmniejszają nieodłączne ryzyko zwrotu zawyżonych kosztów;
159. jest szczególnie zaniepokojony nierozstrzygniętym zastrzeżeniem czterech służb odpowiedzialnych za badania naukowe z powodu poziomu błędów resztowych wpływających na wnioski o zwrot kosztów w szóstym programie ramowym (6. PR);
160. zauważa także systemowe zróżnicowanie w traktowaniu odbiorców funduszy UE w różnych sektorach, programach i trybach zarządzania;
161. jest zaniepokojony faktem, że publiczny wizerunek UE może ucierpieć na skutek uświadomienia sobie przez zainteresowane strony, iż w dziedzinie rolnictwa są stosowane surowsze systemy kontroli niż we wdrażaniu badań;
162. zauważa, że niektóre przepisy dotyczące finansowania badań naukowych (np. dotyczące kar) nie były wcześniej stosowane, i wzywa Komisję do zmiany tej sytuacji i zapewnienia pełnego i spójnego stosowania obowiązujących przepisów prawnych;
163. przypomina jednocześnie swe żądania zawarte w wyżej wymienionej rezolucji z dnia 23 kwietnia 2009 r. (ust. 117 i inne), a zwłaszcza wniosek o powstrzymanie się od wprowadzania wszelkich zmian ze skutkiem wstecznym i o honorowanie uprawnionych oczekiwań beneficjentów, a także o przyspieszenie akceptowania zaświadczeń dotyczących metodologii stosowanej w związku ze średnimi kosztami zatrudnienia personelu tam, gdzie nie osiągnięto żadnych widocznych postępów; wzywa Komisję, aby w interesie lepszego stanowienia prawa przedłożyła propozycje realistyczne zarówno pod względem celów, jak i procedur w przyszłości;

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 1341/2008 z dnia 18 grudnia 2008 r. zmieniające rozporządzenie (WE) nr 1083/2006 ustanawiające przepisy ogólne dotyczące Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego, Europejskiego Funduszu Społecznego oraz Funduszu Spójności w odniesieniu do niektórych projektów generujących dochody (Dz.U. L 348 z 24.12.2008, s. 19).

⁽²⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 284/2009 z dnia 7 kwietnia 2009 r. zmieniające rozporządzenie (WE) nr 1083/2006 ustanawiające przepisy ogólne dotyczące Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego, Europejskiego Funduszu Społecznego oraz Funduszu Spójności w odniesieniu do niektórych przepisów w zakresie zarządzania finansowego (Dz.U. L 94 z 8.4.2009, s. 10).

⁽³⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 396/2009 z dnia 6 maja 2009 r. zmieniające rozporządzenie (WE) nr 1081/2006 w sprawie Europejskiego Funduszu Społecznego w celu rozszerzenia rodzajów kosztów kwalifikujących się do objęcia dofinansowaniem z EFS (Dz.U. L 126 z 21.5.2009, s. 1).

⁽⁴⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 397/2009 z dnia 6 maja 2009 r. zmieniające rozporządzenie (WE) nr 1080/2006 w sprawie Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego w odniesieniu do kwalifikowalności efektywności energetycznej i inwestycji w energię odnawialną w budownictwie mieszkaniowym (Dz.U. L 126 z 21.5.2009, s. 3).

⁽⁵⁾ Rozporządzenie Komisji (WE) nr 846/2009 z dnia 1 września 2009 r. zmieniające rozporządzenie (WE) nr 1828/2006 ustanawiające szczegółowe zasady wykonania rozporządzenia Rady (WE) nr 1083/2006 ustanawiającego przepisy ogólne dotyczące Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego, Europejskiego Funduszu Społecznego oraz Funduszu Spójności oraz rozporządzenia (WE) nr 1080/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego (Dz.U. L 250 z 23.9.2009, s. 1).

164. w związku z tym z głębokim niepokojem odnotowuje, że zatwierdzono zaledwie jedno zaświadczenie związane z metodologią stosowaną w odniesieniu do średnich kosztów zatrudnienia personelu;
165. ubolewa także nad brakiem jasnych informacji dotyczących aktywów Galileo; zwraca się do Komisji o uzyskanie informacji niezbędnych, aby przygotować spis inwentarza w celu sprawdzenia kryteriów wykazywania i oceny wartości aktywów Galileo będących w posiadaniu Europejskiej Agencji Kosmicznej; zwraca się do Komisji o przesłanie tej informacji Parlamentowi przed końcem 2010 r.;
166. jest zaniepokojony faktem, że aktualne przepisy obowiązującego programu ramowego nie odpowiadają potrzebom nowoczesnych warunków prowadzenia badań naukowych, i uważa, że dalsza modernizacja i uproszczenie są kluczowe dla nowego programu ramowego;
167. uważa, że uproszczenie zasad obliczania deklarowanych kosztów jest niezbędne w celu poprawienia sytuacji, oraz wzywa Komisję do kontynuowania wysiłków na rzecz opracowania jak najłatwiejszych do stosowania zasad dla beneficjentów programów; zwraca się o jasną definicję niezbędnych kryteriów oceny, czy metodyka wyliczania kosztów przez beneficjentów jest zgodna z obowiązującymi przepisami;
168. podkreśla, że Komisja musi zapewnić ściśle stosowanie mechanizmów kontrolnych, w szczególności poprzez poprawę wiarygodności poświadczeń z kontroli oraz poprzez skuteczną realizację przyjętej strategii kontroli *ex post*, nakładanie w stosownych przypadkach kar i odzyskiwanie terminowo środków lub stosowanie korekt w przypadku nienależnego zwrotu zadeklarowanych kosztów zgodnie z zaleceniami Trybunału;
169. domaga się także, aby Komisja zastanowiła się nad podziałem zadań między dyrekcjami generalnymi odpowiedzialnymi za badania naukowe, co w połączeniu z brakiem zintegrowanego systemu informacji zarządczej zdaniem Trybunału utrudnia koordynację, zwłaszcza monitorowanie wyników kontroli;

Ochrona środowiska naturalnego, zdrowie publiczne i bezpieczeństwo żywności

170. uważa ogólny poziom wykonania pozycji budżetowych dotyczących środowiska, zdrowia publicznego i bezpieczeństwa żywności za zadowalający;
171. podkreśla ogólny stopień realizacji budżetu w dziedzinie środowiska na poziomie 95,15 %, wykorzystanie środków na zobowiązania w dziedzinie zdrowia publicznego na poziomie 99,75 %, a także wykonanie działu „bezpieczeństwo żywności i zdrowie zwierząt” na poziomie 98 %, co stanowi zadowalający wynik;
172. zwraca uwagę, że w budżecie na rok 2008 zrealizowano sześć projektów pilotażowych oraz działań przygotowawczych;
173. z zadowoleniem przyjmuje wykonanie w 99,26 % budżetu operacyjnego LIFE+; odnotowuje, że wyselekcjonowano 196 projektów; zwraca uwagę, że 52 % przyznaných środków przeznaczono na realizację projektów w dziedzinie środowiska naturalnego i różnorodności biologicznej; jest jednak zdania, że kierownictwo Komisji ma nadal wiele do zrobienia w kwestii zagwarantowania trwałości współfinansowanych projektów;
174. zwraca w związku z tym uwagę na możliwość poprawy sytuacji poprzez zagwarantowanie dostępności środków wsparcia w chwili ogłaszania zaproszeń do składania ofert, poprzez dalsze usprawnienie rozpowszechniania wiedzy uzyskanej w toku realizacji projektów LIFE oraz poprzez wzmocnienie systematycznego monitorowania skutków projektów po zamknięciu ich realizacji;
175. wzywa Komisję do zapewnienia wnioskodawcom dalszej pomocy oraz specjalnego szkolenia, a także przyjaznych dla użytkownika wytycznych; podkreśla konieczność poświęcenia bezpośredniej uwagi tym częściom programu, których poziom realizacji się obniżył, i podjęcia odpowiednich kroków;
176. podkreśla znaczenie zapewniania dalszej i ukierunkowanej pomocy wnioskodawcom realizującym projekty w ramach programu w dziedzinie zdrowia publicznego w celu uniknięcia zbyt wygórowanych roszczeń o zwrot poniesionych kosztów, a także niepełnych sprawozdań finansowych, skutkujących wydłużeniem procedur; ponadto uważa, że procedury przetargowe muszą być przejrzyste i zrozumiałe w celu uniknięcia napływu wniosków w sprawie projektów, które ewidentnie nie kwalifikują się do otrzymania funduszy ze względu na ich rozmiar i związane z tym wysokie koszty lub które są niskiej jakości;

177. z zadowoleniem odnotowuje pomyślne wykorzystanie środków Wspólnotowego Funduszu Tytoniowego i jest przekonany o znaczeniu tego instrumentu;
178. przypomina Komisji o jej zobowiązaniu w stosunku do Agencji Wykonawczej ds. Zdrowia i Konsumentów (EAHC); zwraca uwagę, że EAHC kierowała 256 projektami o dzielonych kosztach, opiewającymi na łączną kwotę 119 mln EUR z budżetu UE, organizowała spotkania ekspertów, a także dni informacyjne; jest zdania, że praca EAHC w 2008 r. była zadowalająca;

Rynek wewnętrzny i ochrona konsumentów

179. ubolewa, że roczne sprawozdania z działalności dyrekcji generalnych i służb Komisji dostępne są w Internecie tylko w jednym języku; wzywa Komisję do zadbania o to, aby sytuacja uległa poprawie w przypadku przyszłorocznych sprawozdań;
180. wskazuje, że w wielu przypadkach błędy popełnione przy wykonywaniu budżetu wynikają z nadmiernie skomplikowanych zasad i procedur dotyczących wydatków; zachęca w związku z tym Komisję do podejmowania dalszych wysiłków w celu uproszczenia ram prawnych, zwłaszcza aby rozwiązać problemy, jakie wciąż występują w niektórych systemach kontroli;
181. ubolewa nad faktem, że częstotliwość dokonywanych przez państwa członkowskie fizycznych kontroli towarów importowanych wciąż jest bardzo niska, pomimo częstych zaleceń Trybunału Obrachunkowego i faktu, że opłaty celne stanowią znaczną część ogólnych dochodów budżetu na rok 2008; w związku z tym wzywa Komisję do zwrócenia się do państw członkowskich o znalezienie odpowiedniej równowagi pomiędzy fizycznymi kontrolami towarów importowanych a przeprowadzanymi po odprawie celnej kontrolami podmiotów gospodarczych;
182. z zadowoleniem przyjmuje postępy dokonane w celu osiągnięcia wynoszącego 92 % wskaźnika realizacji środków na płatności przeznaczonych na wdrażanie i rozwój rynku wewnętrznego (linia budżetowa 12 02 01); odnotowuje wskaźnik realizacji (48 %) programu SOLVIT (linia budżetowa 12 02 02), który wynika z wykorzystania środków na płatności jedynie w pierwszym roku istnienia tej linii budżetowej; uznaje zatem fakt, że wskaźnik realizacji środków na zobowiązania osiągnął 97 %;
183. przyznaje, że osiągnięcie wynoszącego 97 % wskaźnika realizacji środków na płatności w zakresie polityki celnej (linie budżetowe 14 04 01 i 14 04 02) jest znacznym postępem w stosunku do poprzedniego roku, co jest wynikiem stosowania ulepszonej metody obliczeniowej, oraz zachęca Komisję do dalszych działań w tym kierunku;
184. docenia wysiłki włożone w osiągnięcie wynoszącego 97 % wskaźnika realizacji środków na płatności przeznaczonych na program ochrony konsumentów (linie budżetowe 17 02 01 i 17 02 02);

Transport i turystyka

185. zwraca uwagę, że budżet na rok 2008, w formie ostatecznie zatwierdzonej, a następnie zmienionej w trakcie procedury budżetowej, przewidywał – szczególnie w dziedzinach polityki należących do zakresu działalności Komisji Transportu i Turystyki – łączną kwotę środków na zobowiązania wynoszącą 2 516 000 000 EUR oraz kwotę środków na płatności wynoszącą 1 703 000 000 EUR; odnotowuje ponadto, że z wyżej wymienionych kwot:
- 969 425 000 EUR w środkach na zobowiązania oraz 892 308 000 EUR w środkach na płatności przewidziano na Transeuropejskie Sieci Transportowe (TEN-T),
 - 13 600 000 EUR w środkach na zobowiązania oraz 10 000 000 EUR w środkach na płatności przewidziano na bezpieczeństwo transportu,
 - 39 080 000 EUR w środkach na zobowiązania oraz 37 958 000 EUR w środkach na płatności przewidziano na program Marco Polo,
 - 96 160 000 EUR w środkach na zobowiązania oraz 98 000 000 EUR w środkach na płatności przewidziano na agencje transportowe i Organ Nadzorczy Galileo,

- 468 472 000 EUR w środkach na zobowiązania oraz 345 402 000 EUR w środkach na płatności przewidziano na transport, w tym na dziedzinę priorytetową dotyczącą trwałej mobilności miejskiej w ramach 7. programu ramowego w dziedzinie badań naukowych i rozwoju,
 - 5 350 000 EUR w środkach na zobowiązania i płatności przewidziano na bezpieczeństwo transportu, w tym działania przygotowawcze, których celem jest ułatwienie handlu transgranicznego na przejściach granicznych na północno-wschodnich zewnętrznych granicach Unii Europejskiej,
 - 2 500 000 EUR w środkach na zobowiązania oraz 1 500 000 EUR w środkach płatności udostępniono na turystykę;
186. przyjmuje do wiadomości, że po przeanalizowaniu realizacji budżetu na rok 2008 Trybunał Obrachunkowy postanowił w większym stopniu skoncentrować się na strategiach dotyczących badań naukowych i energii niż na polityce transportowej;
187. przyjmuje z zadowoleniem stale wysokie poziomy wykorzystania środków zarówno na zobowiązania, jak i na płatności, dotyczące projektów TEN-T, które to poziomy osiągają prawie 100 %, i wzywa państwa członkowskie do zapewnienia udostępniania właściwego finansowania z budżetów krajowych, aby sprostać temu zobowiązaniu UE; przypomina, że Parlament utrzymał wyższy poziom finansowania unijnego; zwraca uwagę, że przegląd przedsięwzięć priorytetowych w dziedzinie TEN-T w 2010 r. będzie okazją do oceny, czy poziom środków był wystarczający, a ich wydatkowanie skuteczne;
188. wyraża zaniepokojenie niskim poziomem wykorzystania środków na płatności w dziedzinie bezpieczeństwa transportu (79 %) już przez drugi rok z rzędu; zwraca uwagę, że poziom wykorzystania środków na płatności przeznaczonych na realizację programu Marco Polo II był wyjątkowo niski (40 %), zaś poziom wykorzystania środków na płatności na optymalizację środków transportu wyniósł tylko 67 %; przypomina, że w każdym przypadku kwota zapisana w budżecie na rok 2008 to kwota zaproponowana we wstępnym projekcie budżetu Komisji;
189. wyraża ubolewanie z powodu wyjątkowo niskiego poziomu wykorzystania środków na płatności w dziedzinie praw pasażerów (27 %); zauważa, że wykonane płatności stanowią zaledwie 55 % kwoty zaproponowanej przez Komisję we wstępnym projekcie budżetu; podkreśla, że inwestowanie między innymi w informowanie pasażerów o ich prawach ma ogromne znaczenie dla skutecznego stosowania przepisów;
190. podkreśla niewystarczający poziom wykorzystania środków na płatności w zakresie programu Galileo (50 %), biorąc pod uwagę znaczenie tego programu dla sektora logistyki i zrównoważonego transportu;
191. wzywa Komisję do przedstawienia szczegółowego wyjaśnienia dotyczącego niewystarczającego wykorzystania tych środków, a także propozycji działań gwarantujących, iż sytuacja ta nie powtórzy się;
192. zauważa, że wyniki badania próby transakcji pokazują, iż wskaźnik błędu wynosi najprawdopodobniej od 2 % do 5 %; domaga się, aby Komisja zdwoiła wysiłki w celu sprowadzenia tego wskaźnika poniżej 2 %;
193. odnotowuje z zadowoleniem, że Trybunał Obrachunkowy uznał, iż roczne sprawozdanie finansowe Agencji Wykonawczej ds. Transeuropejskiej Sieci Transportowej jest zgodne z prawem i prawidłowe we wszystkich istotnych aspektach; wyraża zaniepokojenie opóźnieniami w kwestii zatrudnienia oraz zgadza się z celem Agencji, jakim jest obsada aktualnych wakatów;
194. ubolewa nad brakiem danych o działaniach w zakresie turystyki i wyraża zadowolenie z nowych ram prawnych i gospodarczych zagwarantowanych przez Traktat z Lizbony, umożliwiających prowadzenie działań na szczeblu Unii Europejskiej (turystyka społeczna i kulturowa, modelowe ośrodki turystyczne itp.) w tym sektorze, wspieranych wieloletnimi ramami budżetowymi;
195. ponownie zwraca się do Komisji o coroczne przesyłanie Parlamentowi i Radzie bardziej szczegółowego opisu wydatków z każdej linii budżetowej, porównanego z obserwacjami/uwagami dotyczącymi tej linii;

Kultura i edukacja

196. z zadowoleniem przyjmuje wysiłki Komisji na rzecz poprawy przejrzystości i przyjazności dla klientów i wspiera dalsze działania w tym kierunku; żąda, aby przy okazji najbliższego śródkresowego przeglądu programów wieloletnich przeprowadzono szczegółową ocenę struktur wykonawczych i struktur zarządzania; zaleca uwzględnienie w niej elementów umożliwiających zmierzenie poziomu zadowolenia klientów względem agencji krajowych; w związku z tym przypomina, że niemal 70 % środków z programów wieloletnich wykorzystuje się za pośrednictwem agencji krajowych;
197. popiera udostępnione władzom krajowym przez Komisję wytyczne dotyczące nadzoru nad pracami prowadzonymi przez agencje krajowe celem dalszego usprawnienia zarządzania programami w państwach członkowskich; zachęca Komisję, aby w dalszym ciągu aktywnie monitorowała zarządzanie programami przez agencje krajowe w celu uniknięcia zakłóceń w realizacji poszczególnych części programów wieloletnich; popiera bezwzględne stanowisko przyjęte przez Komisję w sprawie zawieszenia płatności dla agencji krajowych w przypadku wykrycia uchybień w zarządzaniu; wzywa wszystkie zaangażowane strony, aby zapewniły, że uchybienia te nie pociągną za sobą negatywnych skutków dla beneficjentów; mając na uwadze przejrzystość i kontrolę kosztów, domaga się, by Komisja oddzieliła koszty organizacyjne i personalne agencji krajowych od środków pomocowych, które mają zostać wypłacone;
198. ostrzega przed stosowaniem środków kontroli, które są niewspółmierne do zarządzanych budżetów; uważa, że odnośne obowiązki w zakresie kontroli w żadnym wypadku nie mogą skutkować presją na zwiększenie skali, prowadzącą do podniesienia progu dla uczestników;
199. w kontekście przeglądu rozporządzenia finansowego wzywa Komisję do stworzenia nowych warunków umożliwiających beneficjentom posiadanie większej ilości zasobów własnych bez obawy, że doprowadzi to do zmniejszenia wsparcia przyznanego im w ramach współfinansowania UE;
200. wzywa Komisję, by wspólnie z agencjami krajowymi poszukiwała rozsądnego i elastycznego rozwiązania problemu odsetek od niewydatowanych, zdecentralizowanych środków budżetowych, od których w państwach członkowskich płaci się podatek u źródła, a które muszą w pełni zwrócić agencje krajowe;
201. odnotowuje znaczący spadek błędów związanych z płatnościami; uważa jednak, że konieczna jest dalsza poprawa w odniesieniu do płatności okresowych i końcowych; wzywa Komisję do ściślejszego nadzorowania procedury rocznego poświadczenia *ex post* w odniesieniu do programu „Uczenie się przez całe życie” poprzez wizyty monitorujące i bezpośrednią weryfikację;
202. wzywa Komisję do przeglądu biurokratycznych przeszkód, które utrudniają wdrożenie programu „Młodzież w działaniu”; apeluje szczególnie o udostępnienie środków w ramach działań programu 1.1 i 1.3 jako usług świadczonych na rzecz najuboższych; podkreśla, że kryteria wyboru muszą być przejrzyste i zrozumiałe dla wnioskodawców; wzywa Komisję do rozważenia wprowadzenia nowego systemu podziału środków w ramach programu „Młodzież w działaniu”, tak aby były one dostępne dla niedużych projektów i projektów młodzieżowych, które w obecnej sytuacji nie są w stanie zgromadzić własnych środków finansowych;

Wolności obywatelskie, sprawiedliwość i sprawy wewnętrzne

203. odnotowuje względny spadek poziomu wykonania zobowiązań budżetowych dotyczących przestrzeni wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości w 2008 r. w porównaniu z 2007 r. (87,51 % w 2008 r. a 90,29 % w 2007 r.); zauważa, że kwotę 75 000 000 EUR przeniesiono na 2009 r., ale odnotowuje, że zgodnie z informacjami otrzymanymi od Komisji kwota ta została wykorzystana do dnia 31 marca 2009 r.; zaznacza, że poziom wykonania płatności wzrósł w porównaniu z 2007 r. (80,88 % w 2008 r. a 60,41 % w 2007 r.); wzywa Dyрекcję Generalną ds. Sprawiedliwości, Wolności i Bezpieczeństwa, by w 2009 r. dążyła do dalszej maksymalizacji poziomu wykonania zobowiązań i płatności;
204. ubolewa, że Komisja była w stanie wypłacić państwom członkowskim pierwsze kwoty prefinansowania z Funduszu Granic Zewnętrznych dopiero w ostatnich miesiącach 2008 r., gdyż przepisy wykonawcze przyjęto dopiero w dniu 5 marca 2008 r., a niektóre państwa członkowskie przedłożyły wstępne wersje opisów systemów zarządzania i kontroli oraz dokumenty programowe z dużym opóźnieniem bądź też dokumenty te nie były odpowiedniej jakości;

205. zwraca uwagę, że w nadchodzących latach absolutorium z realizacji budżetu agencji powinno w jeszcze większym stopniu opierać się na ocenie pracy agencji w ciągu roku przeprowadzonej przez odnośną komisję;

System informacyjny Schengen drugiej generacji

206. wyraża ogromne zaniepokojenie opóźnieniami w tworzeniu systemu informacyjnego Schengen drugiej generacji oraz skutkami tych opóźnień dla budżetu UE i budżetów państw członkowskich; odnotowuje, że test etapu pierwszego dotyczący stabilności, niezawodności i osiągnięć projektu SIS II przeprowadzony pod koniec stycznia 2010 r. nie zakończył się sukcesem;
207. przypomina o zobowiązaniu Komisji wynikającym z rozporządzenia Rady (WE) nr 1104/2008 z dnia 24 października 2008 r. w sprawie migracji z systemu informacyjnego Schengen (SIS 1+) do systemu informacyjnego Schengen drugiej generacji (SIS II) ⁽¹⁾ i z decyzji Rady 2008/839/WSiSW z dnia 24 października 2008 r. w sprawie migracji z systemu informacyjnego Schengen (SIS 1+) do systemu informacyjnego Schengen drugiej generacji (SIS II) ⁽²⁾, dotyczącym składania Parlamentowi i Radzie sprawozdania z postępu prac nad rozwojem systemu SIS II oraz migracją z SIS 1 + do SIS II co sześć miesięcy, a po raz pierwszy przed końcem pierwszego półrocza 2009 r.; odnotowuje, że pierwsze sprawozdanie z postępu prac, obejmujące okres od stycznia 2009 r. do czerwca 2009 r. (COM(2009) 0555) i opublikowane dnia 22 października 2009 r., jest spóźnione, a drugie sprawozdanie z postępu prac nie jest jeszcze dostępne;
208. ponawia wnioski Rady i Parlamentu skierowany do Komisji – złożony przez Radę w jej konkluzjach dotyczących dalszego kierunku SIS II z dnia 4–5 czerwca 2009 r. i przez Parlament w rezolucji z dnia 22 października 2009 r. w sprawie sytuacji w zakresie Systemu Informacyjnego Schengen II i Systemu Informacji Wizowej ⁽³⁾ – aby zapewniła pełną przejrzystość finansowych aspektów rozwoju SIS drugiej generacji;
209. podkreśla, że Komisja powinna wypełniać swoje obowiązki sprawozdawcze w sposób bardziej punktualny i przejrzysty;
210. zachęca Trybunał Obrachunkowy, aby przeprowadził szczegółowy audyt i przedstawił specjalne sprawozdanie oceniające zarządzanie projektem SIS II przez Komisję od początku projektu, czyli od pierwszego ogłoszenia przetargowego;
211. zastrzega sobie prawo trzymania w rezerwie środków finansowych, które mają zostać przydzielone na rozwój SIS II w budżecie na rok 2011, celem zapewnienia pełnej kontroli parlamentarnej i nadzoru nad procesem;

Prawa kobiet i równość płci

212. przypomina Komisji, że na mocy art. 8 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej wspieranie równości mężczyzn i kobiet jest podstawową zasadą Unii Europejskiej, która powinna być szanowana we wszelkich działaniach Unii Europejskiej i w związku z tym aspekt ten powinien być możliwy do prześledzenia w absolutorium z wykonania budżetu Wspólnoty;
213. ubolewa nad faktem, że proces tworzenia budżetu w dalszym ciągu nie uwzględnia aspektów równości płci; dlatego też ponownie wzywa Komisję do podjęcia dalszych kroków w kierunku dopilnowania, by uwzględnianie problematyki płci stało się rzeczywistością w procesie planowania budżetowego;
214. z zadowoleniem przyjmuje przygotowaną przez Komisję analizę wykonalności ⁽⁴⁾ dotyczącą sporządzenia budżetu z uwzględnieniem aspektu płci i zwraca się do wszystkich partnerów uczestniczących w procesie planowania budżetu Unii Europejskiej o uwzględnienie tej analizy przy opracowywaniu, wykonywaniu i kontrolowaniu budżetu;

⁽¹⁾ Dz.U. L 299 z 8.11.2008, s. 1.

⁽²⁾ Dz.U. L 299 z 8.11.2008, s. 43.

⁽³⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2009) 0055.

⁽⁴⁾ Analiza mająca na celu ocenę wykonalności i możliwości wprowadzenia elementów uwzględniających aspekty równości płci do procesu tworzenia budżetu UE, Komisja Europejska (Dyrekcja Generalna ds. Budżetu, umowa ABAC 132007 na podstawie umowy ramowej BUDG 06/PO/01/część 002/ABAC-101922, sprawozdanie końcowe, maj 2008 A).

215. wzywa Komisję do podejmowania dalszych starań w celu opracowania danych w rozbiciu na płęć, które mogą być uwzględnione w sprawozdaniach z wykonania budżetu, zważywszy, że bardzo ograniczone dane dostępne w chwili obecnej nie dają właściwego obrazu sytuacji;
216. zwraca się do Trybunału Obrachunkowego, by w swoich sprawozdaniach z wykonania budżetu poświęcił aspektom równości płci odrębną część;
217. z zadowoleniem przyjmuje fakt, że uproszczone zostały mechanizmy finansowania na lata 2007–2013, lecz ubolewa nad faktem, że pomimo poprawy w 2008 r. ponownie duża liczba zwrotów na rzecz projektów w ramach polityki spójności (które obejmują Europejski Fundusz Społeczny i równouprawnienie płci) była obciążona błędami; w związku z tym zwraca się do Komisji z prośbą, by zapewniła skuteczniejsze mechanizmy finansowania;

Działania zewnętrzne

218. stwierdza po doświadczeniach w latach 2007 i 2008, że istotne jest dopilnowanie, aby przejrzystość w tej dziedzinie polityki nadal się zwiększała, jeśli chodzi o wydatki, zwłaszcza wobec utworzenia Europejskiej Służby Działań Zewnętrznych (ESDZ);
219. wzywa Komisję do przedłożenia, przed zakończeniem procedury udzielania absolutorium za 2008 r., konkretnych, szczegółowych i uwzględniających wszystkie aspekty planów kadrowych, organizacyjnych i struktur kontrolnych ESDZ, pokazując zwłaszcza wzrost liczby personelu i wydatków na personel, przewidywane skutki budżetowe i zmiany w regulaminie oraz rozporządzeniu finansowym, oraz do natychmiastowego rozpoczęcia negocjacji z organem władzy budżetowej na bazie przedłożonych wniosków; odrzuca negocjacje oparte na niejednoznacznych porozumieniach ramowych;
220. jest głęboko przekonany, że prawo Parlamentu do kontroli jako organu udzielającego absolutorium nie powinno w żadnym stopniu ulec redukcji po powołaniu ESDZ; oczekuje, że Komisja będzie o tym⁽¹⁾ pamiętać, proponując przegląd aktualnego rozporządzenia finansowego; podkreśla, że przegląd ten powinien być częścią zwykłego trzyletniego przeglądu; odrzuca pomysł przyspieszonej procedury planowanej przez Komisję;
221. zauważa z wielkim zaniepokojeniem ogólną konstatację Trybunału, że systemy nadzoru i kontroli wszystkich odnośnych dyrekcji generalnych (AIDCO, RELEX, ELARG i ECHO) są wciąż tylko w części skuteczne, a także konkluzję Trybunału, że w płatnościach w tej dziedzinie polityki występuje istotny poziom błędów; podkreśla, że tak jak poprzednio błędy występują głównie na szczeblu przedstawicielstw i beneficjentów;
222. z zadowoleniem przyjmuje poprawę odnotowaną w systemach nadzoru i kontroli DG AIDCO; zachęca jednak EuropeAid do niezbędnego usprawnienia kontroli *ex ante*, do korzystania z audytu zewnętrznego i usunięcia niespójności i braków w rocznym planie kontroli, w module kontroli CRIS i ogólnym monitoringu przeprowadzonych kontroli;
223. wzywa DG RELEX do wzmocnienia kontroli *ex post* i naprawienia braków ujawnionych przez Trybunał w zarządzaniu finansowym i nadzorze projektów; z zadowoleniem przyjmuje uznanie przez DG RELEX konieczności zwrócenia większej uwagi na ten problem;
224. zwraca uwagę na znaczną liczbę możliwych przypadków nadużyć (102) badanych przez OLAF w tej dziedzinie – drugi z kolei najwyższy wynik, tuż po dochodzeniach wewnętrznych; z zadowoleniem przyjmuje skoncentrowanie się przez OLAF na pomocy zewnętrznej, jeżeli chodzi o dochodzenia, działania zapobiegawcze i nasiloną współpracę;

⁽¹⁾ Rezolucja Parlamentu z dnia 22 października 2009 r. w sprawie instytucjonalnych aspektów utworzenia Europejskiej Służby Działań Zewnętrznych (Przyjęte teksty, P7_TA(2009) 0057).

225. ubolewa nad opóźnieniami w osiągnięciu przejrzystości w zarządzaniu funduszami UE przez organizacje międzynarodowe, a zwłaszcza przez ONZ (w ramach „wspólnego zarządzania”); ubolewa nad trudnościami, przed jakimi stał Trybunał, mimo ponawianych wezwań Komisji o przestrzeganie ramowej umowy finansowo-administracyjnej (FAFA), aby uzyskać sprawozdania z kontroli i dokumenty towarzyszące z ONZ; docenia i z zadowoleniem przyjmuje dokonane postępy, zwłaszcza zawarcie porozumienia w sprawie zakresu wymagań misji weryfikacyjnych w kwietniu 2009 r. i podpisanie wspólnych wytycznych w zakresie sprawozdawczości;
226. docenia fakt, że organy Narodów Zjednoczonych często posiadają specyficzne doświadczenie i wiedzę fachową, która nie jest łatwo osiągalna u innych źródeł; niemniej jednak wyraża zaniepokojenie faktem, że Komisja nie wykazuje uprzednio w sposób przekonujący, iż wybór organu Narodów Zjednoczonych jest faktycznie bardziej skutecznym i efektywnym sposobem dostarczania pomocy niż inne dostępne sposoby⁽¹⁾; wzywa Komisję do wprowadzenia bardziej przejrzystego i obiektywnego procesu wyboru ścieżek wdrażania pomocy;
227. odnotowuje utrzymującą się tendencję do podnoszenia poziomu wkładów na rzecz funduszy wielostronnych, a w szczególności na rzecz ONZ, zgodną z zasadami właściwej współpracy darczyńców; wyraża mimo to rozczarowanie w związku z utrzymującymi się problemami w dostępie Trybunału Obrachunkowego do dokumentów finansowych pochodzących z agencji ONZ; z zadowoleniem przyjmuje podejmowane przez Komisję kroki mające na celu uproszczenie stosowanej przez Trybunał Obrachunkowy procedury audytu; wzywa do podejmowania dalszych starań na rzecz zapewnienia pełnej ochrony interesów finansowych Unii Europejskiej oraz zwiększenia przejrzystości proceduralnej, w tym, w odpowiednim przypadku, do wprowadzenia zmian do FAFA;
228. podkreśla w tym kontekście swą głęboką frustrację i niezadowolenie z faktu, że Komisja dotąd nie zdołała podjąć działań na rzecz utworzenia prawdziwie europejskiego instrumentu umożliwiającego zarządzanie kryzysowe, o co zwracano się do niej w poprzednich rezolucjach w ramach procedury udzielania absolutorium; ponownie nalega, aby powstał on jak najszybciej, oraz wzywa nową Komisję do stworzenia możliwości samodzielnego zarządzania funduszami powierniczymi tworzonymi przez wielu ofiarodawców podczas nadchodzącego przeglądu rozporządzenia finansowego;
229. z zadowoleniem odnotowuje postępy w zakresie przejrzystości, określania celów oraz międzynarodowej koordynacji darczyńców, jakie przyniosło ze sobą ustanowienie mechanizmu PEGASE⁽²⁾, opartego na mechanizmie TIM⁽³⁾, lecz charakteryzującego się szerszym zakresem, obejmującym zarówno wydatki TIM, jak i wydatki związane ze wznowieniem działalności gospodarczej – wsparcie budżetowe, finansowanie infrastruktury i kwestie społeczne – zgodnie z „reformą palestyńską” i planem rozwojowym;
230. odnotowuje zalecenie Trybunału stanowiące, że w ramach dokumentów programowania strategicznego z zakresu Europejskiego instrumentu sąsiedztwa i partnerstwa ustanowione powinny zostać jasne cele strategiczne oraz miarodajne wskaźniki wydajności; wyraża przekonanie, że podobne kroki powinny również zostać podjęte w odniesieniu do innych instrumentów zewnętrznych o charakterze ogólnym;
231. proponuje, by Komisja przeprowadziła badania oceniające możliwości w zakresie uelastyczenia budżetów zewnętrznych strategii politycznych UE; wyraża przekonanie, że w kontekście dotychczasowych przypadków przekroczenia budżetu i wciąż rosnącego zapotrzebowania w obszarze tych strategii politycznych powinna istnieć możliwość wcześniejszego uelastyczenia, jednak nie kosztem odpowiedniego zarządzania budżetem i kontroli budżetowej;

Rozwój i pomoc humanitarna

232. ubolewa nad ujawnionym podczas kontroli Trybunału faktem, że w zobowiązaniach w ramach wsparcia budżetowego wystąpił wysoki poziom niekwantyfikowalnych błędów; naciska, aby Komisja oceniała te płatności jeszcze dokładniej; w tym kontekście z zadowoleniem odnotowuje dokonany w lutym 2009 r. przegląd obiegu środków w przypadku tego rodzaju płatności;

⁽¹⁾ Specjalne sprawozdanie nr 15/2009 Trybunału Obrachunkowego w sprawie „Pomocy UE wdrażanej za pośrednictwem organów Narodów Zjednoczonych: podejmowanie decyzji i kontrola”.

⁽²⁾ Palestyńsko-Europejski Mechanizm Zarządzania i Pomocy Socjo-Ekonomicznej.

⁽³⁾ Tymczasowy mechanizm międzynarodowy.

233. z satysfakcją zauważa poprawę przejrzystości i struktury dokonanych przez Komisję ocen przestrzegania wymogów umowy DCI (instrument finansowania współpracy na rzecz rozwoju); ubolewa jednak nad faktem, że Trybunał stwierdził liczne przypadki, w których Komisja nie wykazała w sposób uporządkowany i sformalizowany, że zarządzanie finansami publicznymi było odpowiednio przejrzyste, rozliczalne i skuteczne lub że przynajmniej wprowadza się odpowiedni program reform;
234. zgadza się z Trybunałem, że Komisja powinna kontynuować starania, aby uzasadnić decyzje o kwalifikowalności wsparcia budżetowego i dopilnować, aby wszystkie przyszłe umowy stanowiły kompleksową i jasną podstawę oceny spełniania warunków płatności;
235. w kontekście wsparcia budżetowego wzywa Komisję do wsparcia systemów nadzoru i kontroli w celu zagwarantowania prawidłowości płatności, do ściślejszego monitorowania organizacji wdrażających projekty finansowane przez UE, do przeprowadzania bardziej skutecznego audytu, któremu towarzyszą ściśle działania następcze, oraz do opracowania w większym stopniu ukierunkowanych na osiągnięcie konkretnych celów wytycznych dotyczących wsparcia budżetowego;
236. wzywa Komisję do udzielenia wsparcia krajom partnerskim, służącego rozwijaniu kontroli parlamentarnej oraz zdolności w zakresie audytu, w szczególności w przypadku przyznawania pomocy w drodze wsparcia budżetowego i zwraca się do Komisji o regularne sporządzanie sprawozdań w sprawie dokonywanych postępów;
237. podkreśla, że jego rola w przypadku wsparcia budżetowego polega na rozliczaniu Komisji z wyników osiągniętych dzięki wydatkom oraz że wsparcie budżetowe jest instrumentem, który wymaga zmiany modelu sprawowania kontroli, polegającej na rezygnacji z kontroli danych wejściowych na rzecz kontroli wyników w oparciu o wskaźniki;
238. ponawia swą prośbę, aby pomocy na rzecz rozwoju ogółem, a wsparciu budżetowemu w szczególności, towarzyszyło oświadczenie o zgodności *ex ante* – krajowe oświadczenie o zgodności – wydawane przez rząd kraju będącego beneficjentem i podpisane przez ministra finansów, które dotyczy wybranych kwestii mających wpływ na strukturę zarządzania i odpowiedzialności w kraju objętym pomocą;
239. zwraca się do nowej Komisji o wykazanie inicjatywy i przedstawienie tej propozycji innym darczyńcom międzynarodowym – w szczególności Bankowi Światowemu – z myślą o opracowaniu i zastosowaniu takiego instrumentu w porozumieniu z innymi darczyńcami; oczekuje na informacje Komisji o możliwym harmonogramie takich negocjacji;
240. wzywa Komisję do określenia celów strategicznych i odpowiednich wskaźników wykonania, które umożliwiłyby dokonanie skutecznej oceny wpływu działań UE;
241. zwraca się do Komisji o położenie większego nacisku ogólnie na zdrowie kobiet w krajach rozwijających się oraz w szczególności na poprawę opieki zdrowotnej nad matkami, ponieważ jest to dziedzina, w której pozostaje najwięcej do zrobienia w celu spełnienia milenijnych celów rozwoju;
242. z zadowoleniem przyjmuje postępy dokonane w zakresie podziału pracy między darczyńcami oraz inne zasady związane ze skutecznością pomocy; uważa jednak, że Komisja powinna zwiększyć swoje wysiłki w celu koordynacji działań państw członkowskich w tym zakresie;
243. podkreśla konieczność zwiększenia skuteczności pomocy i zmniejszenia rozdrobnienia pomocy; uważa, że wiele projektów zarządzanych przez Komisję i państwa członkowskie (około 40 000 projektów) powinno zostać zredukowanych dzięki priorytetowemu potraktowaniu bardziej skutecznych programów i lepszej koordynacji z unijnymi darczyńcami i skoncentrowaniu pomocy na ograniczonej liczbie obszarów interwencji poszczególnych krajów beneficjentów, bez pomijania małych, lecz skutecznych organizacji pozarządowych pracujących w terenie;

244. zwraca uwagę na fakt, że 63 % funduszy przeznaczonych do tej pory na „instrument żywnościowy” przekazano za pośrednictwem organizacji międzynarodowych, i przypomina, że rozporządzenie (WE) nr 1337/2008 ⁽¹⁾ przewiduje, iż Komisja zobowiązana jest do zachowania „odpowiedniej równowagi” ⁽²⁾ pomiędzy organizacjami międzynarodowymi a „innymi kwalifikowanymi podmiotami”;
245. wzywa po raz kolejny do większego zaangażowania parlamentów oraz konsultowania społeczeństwa obywatelskiego ⁽³⁾ w krajach partnerskich w trakcie sporządzania i przeglądu dokumentów strategicznych w ramach instrumentu współpracy na rzecz rozwoju;
246. wzywa Komisję do zapewnienia lepszej widoczności finansowanej przez UE działalności międzynarodowej;

Organizacje pozarządowe

247. przyjmuje do wiadomości pisemne uwagi komisarzy Maroša Šefčoviča i Algirdasa Šemety z dnia 8 marca 2010 r. w tym szczegółowe informacje na temat finansowania organizacji pozarządowych przez Komisję i agencje wykonawcze;
248. zwraca się z prośbą, aby Komisja ustanowiła publiczny rejestr organizacji pozarządowych finansowanych przez służby Komisji, zharmonizowała różne bazy Komisji zawierające dane na temat beneficjentów funduszy z budżetu UE lub Europejskiego Funduszu Rozwoju, wskazała w systemie księgowania charakter non-profit podmiotów beneficjentów oraz aby rozważyła możliwość rozszerzenia rejestru grup interesu dzięki dodaniu informacji na temat funduszy otrzymanych przez te grupy ze środków UE;

Rumunia i Bułgaria

249. jest zaniepokojony niedociągnięciami w zarządzaniu funduszami przedakcesyjnymi przez władze krajowe w Bułgarii i Rumunii i z zadowoleniem przyjmuje działania podjęte przez Komisję, w tym przerwanie wypłat, ścisłe monitorowanie i współpracę z oboma państwami członkowskimi, co doprowadziło do znaczącej poprawy sytuacji; pozostaje jednak nadal zaniepokojony zasadniczymi uchybieniami dotyczącymi możliwych nieprawidłowości w zarządzaniu funduszami Phare przez dwie agencje wdrażające w Bułgarii, mimo że nie zawiera się już umów w związku ze środkami z programu Phare; odnotowuje zaangażowanie obecnych władz w badanie nieprawidłowości i reformowanie zarządzania środkami finansowymi UE;
250. przyjmuje do wiadomości, że wycofanie elektrowni atomowej w Kozłoduju z eksploatacji (bloki 1–4) powinno nastąpić do dnia 19 października 2035 r.; stwierdza brak przejrzystości w odniesieniu do źródeł pochodzenia środków z poszczególnych dyrekcji generalnych Komisji; wzywa Trybunał Obrachunkowy do przeprowadzenia kontroli wykorzystywanych w nich środków;
251. ubolewa nad brakiem znaczących postępów w zajmowaniu się wskazanymi nieprawidłowościami (zwłaszcza odnośnie do krajowego funduszu infrastruktury drogowej); w związku z tym popiera ostrożne podejście Komisji i jej decyzję o ścisłym monitorowaniu sytuacji, śledzeniu wyników i dostarczaniu porad i pomocy bułgarskim władzom w celu naprawy stwierdzonych uchybień; wzywa Komisję do jak największej czujności i surowości przy zatwierdzaniu przedłożonych sprawozdań z oceny zgodności programów operacyjnych zaproponowanych przez władze bułgarskie przed rozpoczęciem wypłaty płatności pośrednich na okres programowania 2007–2013; odnotowuje działania podjęte przez Bułgarię; z zadowoleniem przyjmuje pozytywny wynik procedur oceny zgodności Komisji dla wszystkich programów operacyjnych, podkreślając, że skuteczna kontrola i wskazówki Komisji powinny być stosowane w dalszym ciągu;

⁽¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1337/2008 z dnia 16 grudnia 2008 r. ustanawiające instrument umożliwiający szybkie reagowanie na gwałtowny wzrost cen żywności w krajach rozwijających się (Dz.U. L 354 z 31.12.2008, s. 62).

⁽²⁾ Z 837 mln EUR 530 mln EUR związanych było z projektami zarządzanymi wspólnie z organizacjami międzynarodowymi.

⁽³⁾ Specjalne sprawozdanie nr 4/2009 Trybunału Obrachunkowego w sprawie „Zarządzania przez Komisję udziałem podmiotów niepaństwowych we współpracy WE na rzecz rozwoju”. Artykuł 19 ust. 8 i art. 20 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 1905/2006 (Dz.U. L 378 z 27.12.2006, s. 41) (instrument finansowania współpracy na rzecz rozwoju) nakłada na Komisję obowiązek przeprowadzania konsultacji z przedstawicielami społeczeństwa obywatelskiego „we wczesnej fazie” procesu programowania.

252. odnotowuje zawieszenie przez Komisję w lipcu 2008 r. płatności w Rumunii w ramach programu SAPARD z powodu uchybień i nieprawidłowości stwierdzonych przez jej służby oraz z zadowoleniem przyjmuje plan działania przedstawiony przez Rumunię i mający na celu rozwiązanie tych problemów, co umożliwiło Komisji cofnięcie zawieszenia w lipcu 2009 r.;
253. popiera zawieszenie w 2008 r. przez Komisję płatności w Bułgarii w ramach trzech programów przedakcesyjnych – Phare/pomoc w zakresie transformacji, ISPA i SAPARD – w celu ochrony interesów finansowych UE i wobec uchybień i nieprawidłowości stwierdzonych przez jej służby w zarządzaniu tymi funduszami; z zadowoleniem przyjmuje pozytywną reakcję Bułgarii na wszystkie zalecenia, co umożliwiło Komisji cofnięcie zawieszenia płatności w 2009 r.;
254. niemniej jednak ubolewa nad uchybieniami, zwłaszcza niemożnością identyfikacji nieprawidłowych wniosków o pomoc i właściwego śledzenia następstw nieprawidłowości, oraz wzywa Bułgarię do przyjęcia szczegółowego planu działania w ścisłej współpracy z Komisją i pod ścisłym nadzorem niezależnego audytora;
255. podkreśla, że ten plan działania powinien osiągać konkretne, mierzalne, osiągalne, właściwe i określone w czasie cele, w szczególności, o ile to właściwe, stworzenie przejrzystych przepisów dotyczących udzielania zamówień, które spełniają międzynarodowe normy i nie ograniczają konkurencji ze strony międzynarodowych oferentów poprzez nakładanie na nich ogromnych wewnętrznych obciążeń administracyjnych; ponadto uważa, że wspomniane cele powinny skupiać się na stworzeniu i utrzymaniu w pełni sprawnych struktur sądowych i administracyjnych;
256. z zadowoleniem przyjmuje najświeższe informacje z Komisji dotyczące stanu wykorzystania funduszy UE w Bułgarii i Rumunii; odnotowuje jednak ciągłe istnienie uchybień i nieprawidłowości w przedłożonych sprawozdaniach z postępu prac; uznaje swoje wysiłki w celu oceny postępu w systemie sądowym i administracyjnym za udaremnione przez aktualną budowę sprawozdań z postępu prac; zwraca się do Komisji o dalsze kontynuowanie ścisłego monitorowania systemów tych państw członkowskich i realizacji uzgodnionych planów działania oraz sugeruje, że także OLAF powinien kontynuować pomoc, jakiej udzielił tym państwom członkowskim w wypełnianiu ich zobowiązań dotyczących ochrony interesów finansowych Unii;
257. żąda, aby sprawozdania dostarczały jasnych informacji na temat postępu w ważnych dziedzinach walki przeciwko oszustwom finansowym i korupcji; przypomina swoje żądanie dotyczące systemu świateł drogowych (czerwonego, żółtego i zielonego) opartego na konkretnych wskaźnikach (ilości i jakości prawnych i administracyjnych środków podjętych w celu zapobiegania oszustwom finansowym i korupcji, zniechęcania do nich i karania za nie), celem uzyskania jasnego obrazu oceny istniejących systemów w tych krajach; wyraża zdumienie, że nie zawsze konsultowano się z OLAF podczas sporządzania sprawozdań; zwraca się do Komisji, aby zawarła uwagi OLAF w przyszłych sprawozdaniach z postępu prac.

Rozszerzenie

258. odnotowuje kroki podjęte przez Komisję w celu poprawy ogólnych wyników pomocy przedakcesyjnej w Chorwacji w ścisłej współpracy z władzami krajowymi i w celu ścisłego monitorowania warunków pełnej decentralizacji funduszy Instrumentu Pomocy Przedakcesyjnej (IPA); podkreśla, że lekcja wyciągnięta z problemów z wykorzystaniem funduszy przedakcesyjnych w Bułgarii i Rumunii powinna pomóc chorwackim władzom, z pomocą Komisji, w uniknięciu podobnych trudności podczas wykorzystywania funduszy przedakcesyjnych w Chorwacji; ubolewa nad faktem, że Komisja nie podjęła działania w odpowiedzi na wniosek Parlamentu dotyczący wprowadzenia do sprawozdań z postępu prac systemu świateł drogowych (zielonego, żółtego i czerwonego), pokazującego postępy w dziedzinach o dużym znaczeniu dla walki przeciwko oszustwom finansowym, takich jak utworzenie i utrzymanie stabilnych i skutecznych struktur sądowych i administracyjnych;
259. wyraża rozczarowanie faktem utrzymywania się najważniejszych uchybień (brak gotowości do programowania i niejednolite rezultaty w różnych sektorach), które spowodowały „umiarkowanie niezadowolający” ogólny wynik wykorzystania pomocy przedakcesyjnej w Turcji;

260. odnotowuje kroki podjęte przez Komisję w krajach kandydujących i pozostałych krajach Bałkanów Zachodnich w celu zwalczania korupcji oraz zachęca do realizacji projektów wzmocniających niezależność władzy sądowniczej, rozwój profesjonalnych organów ścigania i wspierających walkę z korupcją, w ramach regionalnej i krajowej pomocy; przypomina, że zgodnie z agendą z Salonik dla Bałkanów Zachodnich UE postanowiła ściśle współpracować z krajami zachodnich Bałkanów, aby dalej konsolidować pokój oraz promować stabilność, demokrację, państwo prawa i poszanowanie praw człowieka i praw mniejszości; podkreśla, że odnosi się to także do zwalczania przestępczości zorganizowanej i korupcji oraz do wspierania współpracy regionalnej;
261. przypomina, że Trybunał Obrachunkowy nie znalazł żadnej wyraźnej metodologii, zgodnie z którą Komisja mierzy postęp w tych dziedzinach; w szczególności zwraca się do Sekretariatu Generalnego Komisji, aby dostarczył Parlamentowi sprawozdanie z wdrożenia agendy z Salonik, które mogłoby posłużyć jako podstawa zewnętrznej oceny postępów; wzywa Komisję, aby ustanowiła wyraźny związek między wypłatą funduszy przedakcesyjnych a dowiedzionymi i widocznymi osiągnięciami w dziedzinach agendy z Salonik;
262. przypomina, że sprawozdanie z postępu prac Chorwacji pokazuje uchybienia w dziedzinach sądownictwa spowodowane nieprawidłowościami w zakresie przejrzystości i stosowania jednolitych, obiektywnych kryteriów wyboru sędziów i prokuratorów; wątpi zatem, by środki finansowe wydane w związku z rozdziałem 23 zostały wydane sprawnie i skutecznie;
263. odnotowuje, że Rada Współpracy Regionalnej działa od ponad roku; zwraca się do Komisji, aby dostarczyła informacji w celu wzmocnienia współpracy regionalnej w ramach zdecentralizowanego systemu wdrożenia i przedstawiła organom budżetowym swoje strategiczne uwagi związane z tą dziedziną;
264. przypomina o potrzebie zapewnienia przez kraje kandydujące skutecznego wdrożenia nowych i zreformowanych przepisów przez ambitną, przejrzystą, odpowiedzialną, skuteczną i wydajną służbę publiczną; z zaniepokojeniem zauważa, że – bez względu na różny rozwój obu krajów – zarówno w Chorwacji, jak i byłej Jugosłowiańskiej Republice Macedonii korupcja jest nadal rozpowszechniona i stanowi bardzo poważny problem; ubolewa nad faktem, że w przypadkach korupcji na wysokim szczeblu przeprowadzono jedynie ograniczone dochodzenie i że generalnie jedynie niewielka liczba dochodzeń doprowadziła do postawienia zarzutów; podkreśla, że wskazuje to na poważne uchybienia w systemie sądowym;
265. zwraca się do Komisji, aby nieustannie monitorowała sytuację i zdawała sprawozdania organom budżetowym na temat zaległości oraz liczby nowych zarzutów i wyroków, a także zaległości oraz liczby nowych spraw sądowych wszczętych w związku z oskarżeniami o naruszenie przepisów dotyczących udzielania zamówień publicznych w Chorwacji i byłej Jugosłowiańskiej Republice Macedonii;
266. dochodzi do wniosku, że nadal istnieje potrzeba stałego, obiektywnego i przejrzystego monitorowania postępów; w związku z tym wzywa Komisję, aby w toku procedur przedakcesyjnych wyznaczyła punkt startu w ważnych dziedzinach istotnych dla akcesji, oraz by traktowała ten punkt jako punkt odniesienia i wzorzec w procesie przystąpienia; uważa, że trwałość postępów w procesie akcesyjnym i potwierdzenie celów osiągniętych podczas takiego procesu mają ogromne znaczenie dla pomyślnej kontynuacji Unii; w związku z tym zwraca się do regularne działania następcze po przystąpieniu;

Wydatki administracyjne

267. z satysfakcją odnotowuje, że kontrola Trybunału nie wykazała żadnego istotnego błędu, mającego wpływ na legalność i prawidłowość wydatków administracyjnych.

WNIOSKI DOTYCZĄCE SPRAWOZDAŃ SPECJALNYCH TRYBUNAŁU OBRACHUNKOWEGO

Część I: Sprawozdanie specjalne nr 10/2008 – Pomoc WE na rzecz rozwoju usług zdrowotnych w Afryce Subsaharyjskiej

268. wzywa Komisję do rozważenia zwiększenia pomocy dla sektora zdrowia podczas śródkresowego przeglądu 10. EFR celem wsparcia jego zaangażowania w osiąganie milenijnych celów rozwoju związanych ze zdrowiem oraz do zagwarantowania, że jej pomoc dla sektora zdrowia udzielana jest z poszanowaniem priorytetu jej polityki, jakim jest wspieranie systemów zdrowia;

269. przypomina Komisji o podjętym w kontekście instrumentu finansowania współpracy na rzecz rozwoju zobowiązaniu do przeznaczenia do 2009 r. 20 % środków na zdrowie i szkolnictwo podstawowe we wszystkich wydatkach w ramach europejskiej polityki rozwoju oraz żąda, aby Komisja regularnie informowała Parlament, jaki procent, z podziałem na kraje, całej pomocy na rozwój przyznanej Afryce Subsaharyjskiej przeznaczony jest na szkolnictwo podstawowe i średnie oraz na podstawową opiekę zdrowotną;
270. nalega, aby Komisja zapewniła sobie wystarczającą wiedzę specjalistyczną z dziedziny zdrowia, umożliwiającą jej odgrywanie skutecznej roli w dialogu dotyczącym sektora zdrowia, poprzez zagwarantowanie, że we wszystkich delegaturach, dla których zdrowie jest głównym sektorem, pracują specjaliści z zakresu zdrowia, poprzez bliższą współpracę w krajach po zakończeniu konfliktu z doradcami ECHO, poprzez stworzenie bliższego partnerstwa z krajowymi biurami Światowej Organizacji Zdrowia celem skorzystania z ich dorobku oraz poprzez zawieranie formalnych umów z państwami członkowskimi UE w celu wykorzystania ich specjalistycznej wiedzy; zwraca się do Komisji o zakomunikowanie Parlamentowi liczby ekspertów w zakresie zdrowia i szkolnictwa, jakimi dysponuje ona w tym regionie zarówno na poziomie delegatur, jak i w centrali, oraz o wskazanie, czy udało jej się zwiększyć ich liczbę;
271. zachęca Komisję do dalszego zwiększania wykorzystania sektorowego wsparcia budżetowego w sektorze zdrowia, do skoncentrowania jej ogólnego wsparcia budżetowego na poprawie usług zdrowotnych oraz do kontynuowania wykorzystywania projektów na rzecz wspierania polityki rozwoju i budowania zdolności;
272. nalega, aby Komisja wprowadziła mechanizmy i narzędzia monitorowania w celu zagwarantowania, że odpowiednia część ogólnego wsparcia budżetowego odpowiada na podstawowe potrzeby, zwłaszcza w sektorze zdrowia, aby używała celów bezpośrednio mierzących wyniki strategii politycznych, zapewniła wsparcie dla budowania zdolności oraz aby informowała Parlament o podjętych w tym celu krokach;
273. zachęca Komisję do ustanowienia jaśniejszych wskazówek dotyczących wykorzystania każdego instrumentu i ich kombinacji, jak również do bliższej i skuteczniejszej współpracy ze Światowym Funduszem w państwach beneficjentach;
274. wzywa Komisję do zastanowienia się we współpracy z Trybunałem Obrachunkowym, jak można zaradzić nieprawidłowościom stwierdzonym w sprawozdaniu Trybunału, oraz do przedstawienia Parlamentowi sprawozdania z rezultatów tych dyskusji;

Część II: Sprawozdanie specjalne nr 12/2008 – Instrument Przedakcesyjnej Polityki Strukturalnej (ISPA), 2000–2006

275. apeluje do Komisji o prowadzenie ścisłego nadzoru wdrażania byłych projektów ISPA, o zbadanie, w jaki sposób dałoby się uniknąć opóźnień w realizacji projektów lub ograniczyć je w przyszłości przy realizacji podobnych instrumentów (np. IPA), oraz o podjęcie koniecznych kroków celem zapobieżenia opóźnieniom w przygotowywaniu przyszłych dokumentów z wytycznymi;
276. wzywa do wnikliwszego i bardziej realistycznego planowania projektów przez wnioskodawców oraz do znalezienia sposobów przyspieszenia procedur przy realizacji podobnych instrumentów w przyszłości – tak na poziomie Komisji, jak i administracji krajowych państw korzystających z pomocy;
277. wzywa Komisję do dalszego kontrolowania swych systemów, aby zapewnić, iż stwarzane są niezawodne systemy zarządzania funduszami strukturalnymi i Funduszem Spójności, oraz by zapobiec powstaniu sytuacji wysokiego zagrożenia w przyszłości;

Część III: Sprawozdanie specjalne nr 1/2009 – Operacje bankowe w regionie śródziemnomorskim w ramach programu MEDA oraz poprzednich protokołów

278. zwraca uwagę Komisji na potrzebę poprawy przez Unię, Europejski Bank Inwestycyjny (EBI) i innych partnerów międzynarodowych i lokalnych skutecznej koordynacji wsparcia oraz na potrzebę systematycznej wymiany informacji, w szczególności na poziomie lokalnym, w celu osiągnięcia większej spójności i komplementarności działań;
279. odnotowuje, że choć poziom monitorowania uległ później poprawie, to nie był on zadowalający w pierwszych latach funkcjonowania programu MEDA, zwłaszcza w przypadkach, gdzie Komisja całkowicie polegała na monitorowaniu przeprowadzanym przez EBI przed 2005 r.;

280. w odniesieniu do przedstawionych operacji bankowych, do których upoważniony jest w imieniu Komisji EBI, podkreśla znaczenie porozumienia w sprawie zarządzania, którego celem jest zapewnienie właściwej kontroli, uwzględnienie aspektów środowiskowych, zabezpieczenie interesów finansowych Unii oraz zagwarantowania, że pośrednicy i promotorzy wypełniają swoje zobowiązania finansowe i sprawozdawcze;
281. podkreśla znaczenie dostosowanego do potrzeb programu oceny i monitorowania operacji bankowych, który ma być stosowany w ramach Europejskiego Instrumentu Sąsiedztwa i Partnerstwa;

Część IV: Sprawozdanie specjalne nr 2/2009 – Program zdrowia publicznego Unii Europejskiej (2003–2007): czy skutecznie przyczynia się on do poprawy zdrowia?

282. uważa, program zdrowia publicznego (PZP) (2003–2007) był ambitny, lecz jego cele nie były ani dostatecznie jasne, ani też dostosowane do ograniczonych środków budżetowych; podkreśla, że spowodowało to rozproszenie programu na zbyt wiele obszarów działania, przy czym niektóre z nich nie były objęte żadnym projektem; zauważa, że to rozproszenie spowodowało obniżenie jakości programu i jednocześnie utworzenie tak szerokiego wachlarza projektów, że Komisja nie jest w pełni poinformowana o istnieniu wszystkich projektów; w związku z tym zachęca Komisję do przedstawienia Parlamentowi sprawozdania na temat wyników prac nad planowaniem obecnego PZP i podkreśla, że oceny średniokresowe i *ex post* programu powinny zająć się ryzykiem rozproszenia;
283. zauważa, że Trybunał zakwestionował przydatność niektórych elementów PZP i ubolewa nad faktem, że program finansował czasem projekty (w szczególności w ramach komponentu „wyznaczniki zdrowia”) o niewielkiej europejskiej wartości dodanej;
284. dlatego też uważa, że wszelkie kolejne PZP powinny skupiać się na sieciach współpracy i wymianie najlepszych wzorców oraz że należy częściej stosować otwartą metodę koordynacji w celu wspierania wymiany „dobrych praktyk”;
285. zachęca Komisję do przedstawienia jasnej logiki stanowiącej podstawę interwencji dla wszelkich przyszłych zakładanych programów PZP; podkreśla, że należy tego dokonać w ocenie skutków *ex ante* towarzyszącej wnioskowi Komisji w sprawie takiego programu;
286. zwraca się do Trybunału Obrachunkowego o przedłożenie w odpowiednim czasie oficjalnej opinii w sprawie oceny skutków *ex ante* sporządzonej przez Komisję, tak aby Parlament i Rada mogły rozpatrzyć wniosek Komisji w sprawie decyzji dotyczącej programu; uważa, że przygotowując tę opinię, Trybunał powinien uwzględnić wyżej opisane stanowisko Parlamentu;

Część V: Sprawozdanie specjalne nr 3/2009 – Skuteczność wydatków w ramach działań strukturalnych na oczyszczanie ścieków w okresach programowania 1994–1999 i 2000–2006

287. odnotowuje niepełne wykorzystanie niektórych oczyszczalni ścieków i nalega, aby finansowane przez UE oczyszczalnie ścieków utrzymały opłacalny system funkcjonowania; zachęca zatem Komisję i państwa członkowskie do znalezienia sposobu na zagwarantowanie, że finansowane przez UE oczyszczalnie ścieków są odpowiednio połączone z sieciami kanalizacyjnymi; podkreśla odpowiedzialność państw członkowskich za funkcjonowanie oczyszczalni ścieków oraz zachęca je do dołożenia wszelkich starań w celu zagwarantowania odpowiedniej jakości ścieków oraz pełnego wykorzystania wydajności oczyszczalni;
288. wyraża uznanie dla wysiłków Komisji na rzecz przeprowadzenia przeglądu właściwej dyrektywy (dyrektywa Rady 86/278/WE⁽¹⁾ – dyrektywa o osadach ściekowych), zachęca do przyspieszenia przeprowadzanej obecnie procedury przeglądu w celu uwzględnienia najnowszych tendencji w tej dziedzinie oraz wzajemnego dostosowania różnych praktyk państw członkowskich w tym zakresie, oraz wzywa państwa członkowskie do zagwarantowania jakości osadów ściekowych zgodnie z limitami UE;

⁽¹⁾ Dyrektywa Rady 86/278/EWG z dnia 12 czerwca 1986 r. w sprawie ochrony środowiska, w szczególności gleby, w przypadku wykorzystywania osadów ściekowych w rolnictwie (Dz.U. L 181 z 4.7.1986, s. 6).

289. podkreśla potrzebę bardziej rygorystycznej analizy projektów na etapie składania wniosków w celu uniknięcia niedociągnięć w zakresie ich przewidywanych skutków; w związku z tym zachęca Komisję do dalszego rozwinięcia wewnętrznych wytycznych oraz list kontrolnych do wykorzystania w procesie oceny w celu poprawy spójności wniosków o dotację, jak również do zapewnienia podejmowania odpowiednich działań następczych w przypadkach, gdy nie dostarczono wymaganych informacji lub nie podjęto wymaganych działań;

Część VI: Sprawozdanie specjalne nr 4/2009 – Zarządzanie przez Komisję udziałem podmiotów niepaństwowych we współpracy WE na rzecz rozwoju

290. wyraża ubolewanie z powodu rozdzwiewku między zobowiązaniami politycznymi UE w kwestii udziału podmiotów niepaństwowych we współpracy na rzecz rozwoju a rzeczywistymi praktykami i nie akceptuje tego rozdzwiewku, dlatego też oczekuje, że właściwy komisarz przedstawi dowody na pełne polityczne poparcie i działania przywódcze na rzecz rzeczywistej realizacji zobowiązań politycznych wobec podmiotów niepaństwowych zarówno ze strony centrali, jak i delegatur Komisji; ubolewa ponadto, że kryterium powodzenia w dziedzinie rozwoju ograniczono do „rozwoju gospodarczego”, gdyż podejście takie pomija fakt, iż przepaść między tymi, którzy mają, a tymi, którzy nie mają, dramatycznie się pogłębiła; zwraca się do Komisji o dopilnowanie, by do końca 2010 r. w każdej delegaturze zatrudniono w pełnym wymiarze czasu pracy przynajmniej jednego eksperta ds. polityki wobec podmiotów niepaństwowych oraz ds. kontaktów i umów z nimi;
291. zauważa, że te kraje rozwijające się, które wzięły proces rozwoju we własne ręce, uzyskały dobre wyniki w ograniczaniu ubóstwa; podkreśla kluczową rolę państwa w rozwoju oraz zachęca Komisję i jej delegatury do dalszej poprawy stosunków z rządami krajów partnerskich, by umożliwić bardziej skuteczny udział podmiotów niepaństwowych i konsultacje z nimi;
292. uważa brak pełnych i wiarygodnych danych za niezwykle godny ubolewania i oczekuje, że Komisja niezwłocznie podejmie działania naprawcze, gdyż wiarygodne dane to warunek niezbędny do rozpoczęcia pomiaru wyników; dlatego też wzywa Komisję, by przed rozpoczęciem procedury dotyczącej budżetu na 2011 r. przedłożyła Parlamentowi pełny przegląd finansowy środków pochodzących z poszczególnych pozycji budżetu UE, a wykorzystanych za pośrednictwem podmiotów niepaństwowych przez poszczególne kraje;
293. uważa, że jakość pomocy jest ważniejsza od jej ilości, i zachęca Komisję, by odegrała ważną rolę w porządkowaniu widocznego chaosu w dziedzinie pomocy na rzecz rozwoju poprzez wspieranie zdecydowanej i skutecznej koordynacji działań ofiarodawców oraz doskonalenie istniejącej struktury pomocy; zwraca się do Komisji o rozważenie, czy – przy pełnym uwzględnieniu uwag Trybunału – nie nadszedł odpowiedni czas na restrukturyzację całego systemu (współ)finansowania podmiotów niepaństwowych, w celu upewnienia się, że podmioty niepaństwowe mogą oprzeć się na przejrzystych i skutecznych zasadach przy udziale w programach i projektach;
294. zachęca Komisję, by należycie uwzględniła fakt, że ofiarodawcy to podmioty polityczne i że w niektórych przypadkach między ofiarodawcami a krajami otrzymującymi pomoc mogą występować konflikty interesów; podkreśla, że koniecznym warunkiem trwałości działań jest istnienie silnych i demokratycznych instytucji krajowych oraz dobrze określona polityka dystrybucji dóbr; jest zdania, że osiągnięcie spójniejszej polityki programowania, a następnie programów i projektów oraz odpowiedniej oceny wymaga zasadniczego przejścia od współfinansowania projektów podmiotów niepaństwowych do finansowania projektów w 100 % przez UE;
295. sądzi, że przeprowadzona dla Komisji ocena przekazywania pomocy za pośrednictwem organizacji społeczeństwa obywatelskiego⁽¹⁾ oraz specjalne sprawozdanie Trybunału Obrachunkowego w pewnym stopniu nakładają się na siebie i zachęca Trybunał oraz jednostki oceniające Komisji do wymiany informacji na temat planowanych działań oraz do przedstawienia Parlamentowi sprawozdania z jej wyników;
296. zachęca Komisję, by przedłożyła wnioski dotyczące zmian w rozporządzeniu finansowym, które umożliwią UE działanie w charakterze silnego podmiotu pośród innych ofiarodawców międzynarodowych;

⁽¹⁾ http://ec.europa.eu/europeaid/how/evaluation/evaluation_reports/2008/1259_docs_en.htm

Część VII: Sprawozdanie specjalne nr 5/2009 – Zarządzanie środkami finansowymi przez Komisję

297. uważa, że Komisja powinna poprawić nadzór nad swymi różnymi działaniami w zakresie zarządzania środkami finansowymi, jak zaleca Trybunał Obrachunkowy, oraz że należy regularnie organizować spotkania dwóch zainteresowanych dyrekcji – Dyrekcji ds. Budżetu (DG BUDG) oraz Dyrekcji ds. Gospodarczych i Finansowych (DG ECFIN) – celem wymiany informacji na temat ryzyka oraz doświadczeń i najlepszych praktyk odnośnie do działań w zakresie zarządzania środkami finansowymi i aktywami na poziomie ogólnokomisyjnym;
298. uważa, że Komisja powinna nadal podejmować wszelkie konieczne działania, aby zapewnić skuteczne i ściśle monitorowanie poważnych zagrożeń finansowych w ciągu roku; z zadowoleniem przyjmuje fakt, że celem dalszej poprawy sytuacji Komisja zaproponowała już Trybunałowi Obrachunkowemu i uzgodniła z nim, że począwszy od zamknięcia 2008 r., do odnośnych organizacji finansowych będzie rosyłane oficjalne pismo okólne w celu uzyskania od nich dokładnych, pełnych i ustandaryzowanych informacji na temat rachunków powierniczych;
299. wzywa Komisję do przygotowania planu kontroli w DG BUDG na każdy 12-miesięczny okres w oparciu o analizę ryzyka, do przeprowadzania kontroli w ciągu danego roku i po jego upływie, a także do składania Parlamentowi sprawozdań z napotkanych problemów nie później niż trzy miesiące po zakończeniu danego roku;
300. wzywa Komisję do dokonania postępów w zakresie przeglądu ryzyka związanego z prowadzonymi przez nią (DG BUDG) operacjami skarbowymi, który to przegląd stanowi część jej sprawozdań finansowych i który w jasny i zrozumiały sposób podsumowuje ryzyko, na jakie jest narażona, sposób zarządzania tym ryzykiem oraz środki, jakie przewidziano celem jego kontrolowania, minimalizowania lub neutralizowania;
301. uważa, że w trosce o przejrzystość Komisja powinna czytelniej dokumentować swoje procedury dotyczące transferów środków między rachunkami zasobów własnych państw członkowskich oraz poprawić dokumentowanie konkretnej procedury wyboru, jaką w każdym przypadku się kieruje;
302. apeluje do Komisji o poprawę jej bazy danych, o zoptymalizowanie weryfikacji oraz o podjęcie działań w odniesieniu do uwag Trybunału na temat potrzeby poprawy koordynacji, aby przy ustalaniu przez zainteresowane DG limitów rachunków przeznaczonych do przechowywania środków w bankach komercyjnych uwzględniano ogólne narażenie Komisji na ryzyko w każdym z banków komercyjnych;
303. z zadowoleniem przyjmuje i popiera starania Komisji, by opracować wniosek w sprawie obecnego systemu zarządzania środkami tymczasowo zainkasowanymi na poczet grzywien, który był przedmiotem przeglądu w 2008 r., i oczekuje, że wydany przez DG BUDG na początku 2009 r. wniosek w sprawie decyzji Komisji w tej sprawie zwiększy bezpieczeństwo systemu;

Część VIII: Sprawozdanie specjalne nr 6/2009 – Program pomocy żywnościowej Unii Europejskiej dla osób najbardziej potrzebujących: ocena celów oraz zastosowanych środków i metod

304. odnosi się przychylnie do kontroli tego programu przez Trybunał i do propozycji reformy przedstawionej przez Komisję (COM(2008) 0563); odwołuje się do swojego stanowiska przyjętego dnia 26 marca 2009 r.⁽¹⁾, w którym poparł on propozycję reformy; podkreśla, że program UE w dziedzinie pomocy żywnościowej jest uzupełnieniem działań prowadzonych już w państwach członkowskich;
305. przypomina, że wsparcie socjalne udzielane przez organy państw członkowskich rzadko jest ukierunkowane na zapewnienie dostępu do żywności i że inicjatywy związane z dożywianiem skierowane do osób dotkniętych wykluczeniem społecznym i pozostających na marginesie zazwyczaj wychodzą od organizacji charytatywnych i są prowadzone dzięki pomocy ochotników;
306. uważa, że konieczne są lepsze kryteria celem skierowania pomocy do tych krajów i beneficjentów, którzy jej najbardziej potrzebują;
307. uważa, że państwa członkowskie uczestniczące w programie powinny opracować skuteczne środki zapobiegania marnotrawieniu żywności;

⁽¹⁾ Teksty przyjęte, P6_TA(2009) 0188.

308. przypomina Komisji, że zasada pomocniczości w żaden sposób nie zmniejsza zobowiązań Komisji wynikających z art. 317 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, zgodnie z którym Komisja wykonuje budżet „na własną odpowiedzialność” i „zgodnie z zasadą należytego zarządzania finansami”;
309. oczekuje, że Komisja zastosuje się do zaleceń Trybunału celem umożliwienia organom budżetowym uzyskania pełnych i obiektywnych informacji na temat wyników programu;

Część IX: Sprawozdanie specjalne nr 7/2009 – Zarządzanie fazą rozwoju i walidacji programu Galileo

310. wyraża ubolewanie, że zgodnie z ustaleniami Trybunału zarządzanie fazą rozwoju i walidacji programu Galileo było nieodpowiednie; zauważa, że rozwój technologiczny ma pięć lat opóźnienia w porównaniu ze wstępnym planowaniem, a szacunkowe koszty w fazie rozwoju i walidacji wzrosły niemal dwukrotnie, z 1 100 000 000 EUR do 2 100 000 000 EUR;
311. wzywa Komisję do odniesienia się w przygotowywanym komunikacie w sprawie przyszłości Galileo do zaleceń Trybunału, aby wyjaśnić polityczne cele programu Galileo i przełożyć je na cele strategiczne i operacyjne w celu ustalenia solidnego planu działań na rzecz Galileo w oczekiwaniu na zakończenie rozmieszczania;
312. wyraża zaniepokojenie, że Trybunał uznał, iż Wspólnemu Przedsiębiorstwu Galileo nie udało się osiągnąć większości założonych celów, a jego działalność była poważnie ograniczona przez kwestie dotyczące zarządzania; zwraca się do Komisji o zapewnienie, że zgodnie z zaleceniem Trybunału w przypadku przyszłych wspólnych przedsięwzięć struktura zarządzania nie utrudni działań wspólnego przedsiębiorstwa;
313. uważa, że europejscy podatnicy powinni być informowani o wszelkich przypadkach udziału krajów trzecich w programach Galileo i EGNOS; zwraca się zatem do Komisji o przekazywanie Parlamentowi szczegółowych informacji dotyczących wszelkiego rodzaju współpracy między UE i krajami trzecimi w zakresie programów Galileo i EGNOS;
314. wzywa Komisję i Organ Nadzoru Europejskiego GNSS – w księgach rachunkowych, a także Trybunał – w sprawozdaniach, do dostarczenia organowi udzielającemu absolutorium jasnych i wyczerpujących informacji w zakresie aktywów materialnych i niematerialnych powstałych w ramach programów Galileo i EGNOS, będących własnością Unii Europejskiej;
315. wzywa Komisję do przygotowania uaktualnionych danych oraz analiz kosztów i korzyści dla projektu Galileo oraz do odpowiedniego informowania Parlamentu;

Część X: Sprawozdanie specjalne nr 8/2009 – „Sieci doskonałości” oraz „projekty zintegrowane” w ramach wspólnotowej polityki w zakresie badań naukowych: czy założone cele zostały osiągnięte?

Początkowy etap postępowania

316. odnotowuje dużą „rozbieżność oczekiwań”, tj. fakt, że mniej niż 55 % wszystkich projektów poddanych przeglądowi *ex post* zachowało początkową doskonałą ocenę; zwraca się do Komisji o ponowne rozważenie stosowanych przez nią procedur oceny;
317. przypomina, że znaczna większość wniosków nie przekracza progu „doskonałości” (jedynie 15–20 % wniosków), podczas gdy koszty przygotowania wniosków (wynoszące w niektórych przypadkach nawet 300 000 EUR) są ponoszone przez wnioskodawców; w tym kontekście wzywa Komisję do spójnego i skutecznego zastosowania rozsądnych środków (jak np. procedury wieloetapowe) w celu jak najbardziej efektywnego wykorzystania pieniędzy przeznaczonych na badania, a nie na „zarządzanie badaniami”;

318. uważa za niefortunne to, że w zależności od ostatecznego sukcesu w procedurze przyjmowania wniosków jedynie 53–86 % wszystkich zainteresowanych stron w pełni rozumie charakter instrumentów stosowanych w 6. programie ramowym (6PR); ubolewa nad tym, że w niektórych przypadkach wybór danego instrumentu w rzeczywistości zależał raczej od uwarunkowań podatkowych, a nie merytorycznych; zauważa, że duża liczba partnerów w sieciach doskonałości (NoE) oraz duży nacisk Komisji na integrację prawną stanowią szczególne wyzwanie, oraz że grupa ekspercka do spraw przyszłości NoE zaleciła, by szersze partnerstwa były tworzone jedynie w przypadkach wyjątkowych i należyce uzasadnionych ⁽¹⁾;

Tworzenie sieci doskonałości

319. ubolewa nad tym, że – pomimo wysuwanych przez Parlament żądań ukierunkowania realizacji programów badawczych w większym stopniu na usługi i klienta – osiągnięto bardzo niewielki postęp w zakresie tworzenia pojedynczych punktów kontaktowych obejmujących wszystkie dyrekcje generalne zajmujące się badaniami naukowymi, standaryzację pod kątem procedur zastosowania, niezbędną dokumentację oraz spójną komunikację; podkreśla fakt, że opinia publiczna uważa Komisję za pojedynczą jednostkę;
320. domaga się w związku z tym, by Komisja ostatecznie poczyniła właściwe kroki w kierunku podejścia proaktywnego w odniesieniu do wsparcia klientów, wewnętrznej kontroli jakości, w tym standaryzacji drugiego szczebla oraz spójnego zarządzania; zwraca się do Komisji o udostępnienie w Internecie wszystkich aktów prawnych, na których opierają się umowy o dotacje, w tym, w odpowiednich przypadkach, odwołań do prawa belgijskiego;
321. przypomina stale wysuwane przez Parlament żądania ograniczenia obciążeń administracyjnych, zwłaszcza w odniesieniu do procedur przyznawania dotacji ⁽²⁾; ubolewa nad tym, że średni czas oczekiwania na kontrakt wynosi 13 miesięcy, a więc jest dłuższy o 4 miesiące w porównaniu z 5PR; mając na względzie 7PR, domaga się, by Komisja wykorzystwała istniejące narzędzia administracyjne (jak np. kody identyfikacji osobowej (PIC) i przedstawiciele mianowani przez podmiot prawny (LEAR));
322. wyraża niezadowolenie z powodu nieosiągnięcia przez 6PR celu polegającego na większym udziale uczestników prywatnych, zwłaszcza MŚP; podziela ocenę Trybunału, zgodnie z którą niektóre postanowienia czynnie przyczyniały się do zniechęcania uczestników prywatnych do udziału; ogólnie jest zdania, że postanowienia i zasady prawne (w tym wzory umów i wytyczne) są zbyt skomplikowane i jako takie blokują skuteczne i wydajne wdrażanie polityk badawczych;
323. zauważa, że oceny są nakierowane na kontrolę „wkładu”, a nie na ocenę „produktów”; podziela pogląd Trybunału, że właściwe zdefiniowanie konkretnych, wymiernych, osiągalnych, istotnych i określonych w czasie celów na początku projektu to kluczowy element decydujący o postępach w jego realizacji i potencjalnym powodzeniu; podkreśla, że powinno się określić wymogi sprawozdawcze jako narzędzie celowe, służące monitorowaniu i ocenie postępów w zakresie integracji oraz postępów materialnych ⁽³⁾, a także nie powinno się ich używać jako środków sankcjonujących lub ingerujących w inne dowolne działania zarządcze koordynatora, o ile są one zgodne z przepisami prawa;

Trwałość oraz przyszły rozwój

324. wyraża ubolewanie, że w większości przypadków nie udało się osiągnąć trwałej integracji, wykraczającej poza początkowy okres finansowania, a w ocenie Trybunału początkowy okres finansowania trwający pięć lat nie okazał się realistyczny; popiera propozycję zastosowania wysoce konkurencyjnych i wybiórczych kryteriów do przypadków przedłużonego finansowania sieci doskonałości, co do których twierdzi się, że będą w stanie same się podtrzymywać ⁽⁴⁾ (ER, s. 28);
325. z zainteresowaniem odnotowuje propozycję grupy eksperckiej, aby zbadać możliwość koordynacji przetargów pomiędzy ERA-NET a 7PR, łącząc fundusze krajowe i wspólnotowe ⁽⁵⁾, jak też wszelkie środki mające na celu poprawę przejrzystości i dostępności bazy danych CORDIS w celu zapewnienia wymiany wyników badań w ramach ERA (przykłady wymiany wzorców);

⁽¹⁾ Końcowe sprawozdanie grupy eksperckiej do spraw przyszłości sieci doskonałości (wrzesień 2008 r. – „ER”), s. 21.

⁽²⁾ SEC(2006) 0866 – C6-0231/2006 – 2006/0900(CNS).

⁽³⁾ ER, s. 26.

⁽⁴⁾ ER, s. 28.

⁽⁵⁾ ER, s. 27.

326. jest głęboko zaniepokojony tym, że zastosowanie do 6PR strategii kontroli Komisji doprowadziło już do dwóch spraw sądowych wytoczonych przez byłych uczestników; podkreśla, że niezawodność jest podstawą wszelkiej współpracy długoterminowej oraz ponawia apel do Komisji, traktując to jako warunek pewności prawnej, o powstrzymanie się od ponownego przeliczania sprawozdań finansowych dotyczących projektów realizowanych w ramach 6PR, które zostały już zatwierdzone i rozliczone przez Komisję, czego mogłaby ona dokonywać poprzez zastosowanie nowej interpretacji kryteriów kwalifikowalności kosztów ustalonych w warunkach ogólnych (załącznik II) przykładowej umowy w przypadku 6PR ⁽¹⁾; wzywa Komisję do wzmocnienia wysiłków w kierunku znalezienia rozwiązania, zwłaszcza upraszczając procedury odzyskiwania środków poprzez zastosowanie odpowiednich procedur ryczałtowych i uwzględnienie dobrej wiary oraz uzasadnionych oczekiwań beneficjentów, a także wyraża nadzieję na możliwość prowadzenia dialogu skutkującego wypracowaniem konkretnych rozwiązań;
327. zwraca się do Komisji o znalezienie rozwiązań zapewniających niezawodność oraz średnioterminową ciągłość wdrażania i planowania programów ramowych, zwłaszcza mając na względzie 8PR; w szczególności domaga się jednorodnego stosowania wyznaczonych terminów i wiążących zasad postępowania;

Część XI: Sprawozdanie specjalne nr 9/2009 na temat wydajności i skuteczności działań prowadzonych przez Europejski Urząd Doboru Kadr w zakresie doboru pracowników

328. zachęca Europejski Urząd Doboru Kadr (EPSO) do uwzględnienia zaleceń Trybunału zawartych w programie rozwoju EPSO (EDP);
329. uważa, że EPSO i wszystkie instytucje UE powinny usprawnić komunikację z obywatelami w odniesieniu do koncepcji bezstronnej europejskiej służby cywilnej i poprawić wizerunek UE jako pracodawcy;
330. zauważa w związku z tym, że EPSO powinno również dążyć do usprawnienia komunikacji z organami administracji publicznej w państwach członkowskich w celu wymiany sprawdzonych praktyk w dziedzinie informowania i podawania do wiadomości publicznej możliwości zatrudnienia w sposób umożliwiający dotarcie do odbiorców docelowych; uważa, że w podobny sposób należy się komunikować z odnośnymi organizacjami międzynarodowymi;
331. jest przekonany, że usprawnienie współpracy z uniwersytetami mogłoby być korzystne w dłuższej perspektywie, gdyż instytucje UE zyskałyby potrzebnych pracowników, a absolwenci uzyskaliby pomoc w rozwoju kariery zawodowej;
332. zachęca EPSO do kontynuowania wysiłków mających na celu wykrywanie dysproporcji geograficznych wśród kandydatów i ostatecznie laureatów oraz ich eliminowanie;
333. żąda, że ani sprawozdanie Trybunału Obrachunkowego nie zawiera wystarczająco dogłębnej analizy procesu rekrutacji pracowników średniego i wyższego szczebla kierowniczego, ani EPSO nie dokonuje takiej analizy, zwłaszcza w odniesieniu do dysproporcji geograficznych w tym zakresie; sugeruje, aby w kolejnym sprawozdaniu specjalnym (lub sprawozdaniu z dalszych działań) Trybunał przeanalizował tę kwestię;
334. uważa, że EPSO powinno usprawnić zarządzanie listami rezerwowymi laureatów, informując ich o wolnych stanowiskach w celu ułatwienia ostatecznego przyjęcia ich do pracy; jednocześnie jest zdania, że należy podjąć wysiłki w kierunku skrócenia czasu oczekiwania laureatów konkursów na zatrudnienie;
335. nie jest przekonany co do tego, że oddelegowywanie urzędników z instytucji UE do EPSO w celu zasiadania w komisji konkursowej w pełnym wymiarze godzin jest realistyczną i oszczędną opcją;
336. wzywa EPSO do unikania dwuznaczności w ogłoszeniach o konkursach i zachęca urząd do dokonania przeglądu procedur sprawdzających zgodność z wymaganymi kwalifikacjami;

⁽¹⁾ Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 23 kwietnia 2009 r. zawierająca uwagi, które stanowią integralną część decyzji dotyczących udzielenia absolutorium z wykonania budżetu ogólnego Unii Europejskiej za rok budżetowy 2007, sekcja III – Komisja i agencje wykonawcze (Dz.U. L 255 z 26.9.2009, s. 36).

337. wzywa również EPSO do usprawnienia procedur odwoławczych, np. wyznaczając różne składy komisji weryfikacyjnych dla pierwszej i drugiej instancji;
338. zwraca uwagę, że przed Trybunałem ds. Służby Publicznej toczy się szereg spraw przeciw EPSO związanych z błędami w procedurze selekcji (w szczególności dotyczące kwestii językowych); jest zdania, że po zakończeniu tych spraw EPSO powinno wyciągnąć z nich odpowiednie wnioski i uwzględnić je w EDP;

Część XII: Sprawozdanie specjalne nr 10/2009 na temat działań informacyjnych i promocyjnych dotyczących produktów rolnych

339. wyraża ubolewanie z powodu faktu, że istniejący system nie pozwala zmierzyć skuteczności działań – pomimo że oddziaływanie polityki jest prawdopodobnie pozytywne, jest ono bardzo trudne do zmierzenia z powodu braku konkretnych celów, jasno określonej strategii i odpowiednich wskaźników;
340. apeluje do Komisji o sprecyzowanie celów polityki, biorąc pod uwagę konieczność zapewnienia zgodności poczynionych założeń z przyznanymi środkami, oraz o wyrażenie ich jako konkretnych, wymiernych, osiągalnych, istotnych i określonych w czasie celów, a także o określenie i monitorowanie odpowiednich wskaźników wykonania;
341. wzywa Komisję do dalszego usprawniania procedury wyboru, w szczególności poprzez utrzymanie wymogu uwzględniania w propozycjach informacji na temat oczekiwanego oddziaływania danych działań i sposobu jego pomiaru;
342. wzywa państwa członkowskie do tego, by przyczyniły się do usprawnienia procedury wyboru poprzez weryfikację trafności propozycji i przyjęcie bardziej wybiórczego podejścia; zachęca również państwa członkowskie do przekazywania Komisji informacji na temat krajowych form pomocy i działań promocyjnych;
343. wzywa państwa członkowskie do usprawnienia własnych procedur udzielania zamówień publicznych stosowanych przy wyborze organów wdrażających, a zwłaszcza do unikania bardzo krótkich terminów, do systematycznego stosowania sformalizowanych procedur oraz zapewnienia przestrzegania zasad przez organizacje inicjujące;

Część XIII: Sprawozdanie specjalne nr 11/2009 na temat trwałości projektów w ramach instrumentu LIFE-przyroda i zarządzanie nimi przez Komisję

344. zauważa, że nadzór nad instrumentem LIFE-przyroda i zarządzanie nim są złożone i obejmują różne zainteresowane strony z państw członkowskich; zwraca jednak uwagę, że wysokość przydzielanych środków finansowych wymaga pewności, że realizowane inwestycje są opłacalne i trwałe;
345. zwraca się do Komisji o zweryfikowanie modelu wyboru projektów, aby nadać priorytet wnioskowi projektowemu w ramach instrumentu LIFE-przyroda, które dają gwarancję ciągłości rezultatów; ponadto sugeruje Komisji, aby rozważyła rozdzielanie zarządzania komponentami „przyroda” i „środowisko”;
346. apeluje do Komisji o ścisłą współpracę z Europejską Agencją Ochrony Środowiska i Europejskim Centrum Tematycznym ds. Różnorodności Biologicznej w określaniu odpowiednich kryteriów i wskaźników selekcji wniosków pod kątem ich trwałości, a także podjęcie niezbędnych inicjatyw w kierunku poprawy nadzorowania projektów pod kątem osiągniętych rezultatów oraz opracowanie właściwych wskaźników i kryteriów służących nadzorowaniu wyników projektów;
347. zwraca się do Komisji o zrewidowanie strategii komunikacji, przy zwróceniu szczególnej uwagi na upowszechnianie stosownych informacji i zdobytych doświadczeń oraz zagwarantowanie, że beneficjenci będą zobowiązani do dostarczania większej liczby szczegółów technicznych na temat stosowanych metod, zdobytych doświadczeń i zidentyfikowanych najlepszych praktyk;
348. wzywa państwa członkowskie, które są odpowiedzialne za trwałą ochronę przyrody, do ścisłej współpracy z Komisją i innymi państwami członkowskimi w celu wymiany wzorców w zakresie zarządzania projektami w ramach instrumentu LIFE-przyroda;

349. wzywa Komisję do wprowadzenia systemu monitoringu finansowania post-LIFE, aby ocenić efektywność finansowania projektów i zapewnić trwałość skutków inicjatyw sfinansowanych z funduszy UE po zakończeniu projektów;
350. wzywa Komisję do opracowania odpowiednich środków w celu przewycięzenia istniejących problemów prawnych i ograniczeń realizacji w odniesieniu do długofalowego monitoringu projektów;

Część XIV: Sprawozdanie specjalne nr 12/2009 na temat skuteczności projektów realizowanych przez Komisję w obszarze wymiaru sprawiedliwości i spraw wewnętrznych na rzecz Bałkanów Zachodnich

351. z satysfakcją zauważa, że w przeciwieństwie do poprzednich programów akcesyjnych Komisja postarała się, by ważne reformy strukturalne w zakresie WSiSW zostały przeprowadzone na wcześniejszym etapie procesu rozszerzenia, i uważa takie nadanie priorytetu za bardzo pozytywne; w tym kontekście nalega, aby Komisja nadal koncentrowała pomoc dla Bałkanów Zachodnich na obszarze WSiSW, tak aby można było kontynuować omawiane wysiłki;
352. przypomina, że Komisja zapewnia zarządzanie projektami w dziedzinie WSiSW w trudnym otoczeniu politycznym i instytucjonalnym; biorąc pod uwagę konkluzje zawarte w sprawozdaniu Trybunału Obrachunkowego wskazujące, że projekty inwestycyjne odniosły większy sukces niż projekty rozwoju instytucjonalnego, oczekuje ze strony Komisji znacznego zacieśnienia związku między projektami mającymi na celu wzmocnienie zdolności instytucjonalnych a projektami inwestycyjnymi w omawianym regionie;
353. zgadza się z opinią Trybunału, zgodnie z którą przyznanie środków na działania i projekty lokalne stanowi czynnik decydujący dla powodzenia umocnienia prawomocności i uważa także, że brak zaangażowania i odpowiedzialności na poziomie lokalnym osłabia trwałość projektów; wzywa Komisję do zagwarantowania, że dostarczanej pomocy będzie towarzyszyła silna wola beneficjentów do aktywnego sprzyjania reformom instytucjonalnym oraz do zapewnienia większego zaangażowania beneficjentów w realizację projektów;
354. podobnie jak Trybunał Obrachunkowy uważa, że pomoc UE dla Bałkanów Zachodnich jest ogólnie skuteczna, lecz że istnieje rzeczywiste ryzyko dotyczące trwałości projektów; z zadowoleniem zauważa, że trwałość projektów i odpowiedzialność za nie powinny poprawić się w ramach programu IPA ze względu na warunki projektu i współfinansowanie przez beneficjentów; jest zdania, że plany konserwacji w jeszcze większym stopniu umocnią trwałość projektów i zwraca się do Komisji o rozważenie możliwości wprowadzenia ich jako wstępnego warunku do otrzymania wsparcia finansowego UE;
355. oczekuje, że Komisja dopilnuje, aby działania związane z infrastrukturą w obszarze zintegrowanego zarządzania granicami były teraz planowane i przeprowadzane w taki sposób, aby sprzyjać współpracy regionalnej;
356. wzywa Komisję do dołożenia wszelkich starań na rzecz zapewnienia ściślejszej współpracy poszczególnych podmiotów udzielających pomocy na miejscu i skuteczniejszej koordynacji ich działań;
357. uważa, że widoczność UE jako podmiotu udzielającego największej pomocy w regionie musi zostać znacząco poprawiona, by odzwierciedlała wkład przekazywany przez Unię; oczekuje na wniosek Komisji w tej sprawie;

Część XV: Sprawozdanie specjalne nr 13/2009 na temat powierzenia realizacji zadań agencjom wykonawczym: czy jest to właściwe rozwiązanie?

358. podkreśla, że zgodnie z zasadami powierzania zadań odpowiedzialność za politykę i nadzór nad działaniami spoczywa na Komisji;
359. ubolewa jednak nad tym, że według wyników kontroli ETO kontrola Komisji nad działaniami agencji nie jest w pełni skuteczna, oraz podkreśla konieczność opracowania nowych wskaźników umożliwiających dyrekcjom generalnym sprawującym nadzór udoskonalenie metody pomiaru wyników pracy agencji;

360. uważa, że tworzenie agencji wykonawczych nie powinno być motywowane jedynie ograniczeniami w zatrudnieniu, lecz głównie dążeniem do poprawy jakości usług w ramach programów, w przypadku których wyraźne oddzielenie zadań dotyczących danej polityki oraz zadań związanych z realizacją programów umożliwiłoby Komisji skoncentrowanie jej działań na kwestiach strategicznych;
361. popiera zamiar Komisji nietworzenia żadnych dodatkowych agencji wykonawczych, chyba że przyznane jej zostaną nowe kompetencje w okresie do 2013 r., i zamiast tego skorzystać ewentualnie z możliwości przedłużenia mandatów istniejących agencji;
362. odnotowuje, że – zgodnie ze sprawozdaniem Trybunału – przyjętą praktyką rekrutacyjną w agencjach wykonawczych jest zatrudnianie osoby o niższych stopniach zaszczerowania na stanowiska tymczasowe oraz stawianie pracownikom kontraktowym wymogu posiadania dłuższego doświadczenia zawodowego, niż ma to miejsce w przypadku pracowników kontraktowych wykonujących podobne zadania w Komisji; odnotowuje, że może to ograniczać atrakcyjność stanowisk pomimo oferowania kontraktów odnawialnych w przeciwieństwie do kontraktów o maksymalnej długości trzech lat stosowanych wobec pracowników kontraktowych Komisji i odnotowuje, że może to narazić na szwank funkcjonowanie przedmiotowych agencji wykonawczych;
363. zwraca się do Komisji, aby dostarczyła informacji na temat różnych okresów kontraktowania stosowanych wobec różnych zadań kontraktowych oraz na temat długości różnych kontraktowych okresów zatrudnienia w agencjach wykonawczych;
364. uważa, że jedną z największych potencjalnych korzyści płynących z funkcjonowania agencji wykonawczych jest zatrudnianie wyspecjalizowanych pracowników, i dlatego zwraca się do Komisji o podjęcie działań w celu ulepszenia i uproszczenia naboru pracowników agencji; ponadto zwraca się do Komisji, aby uwzględniła konkretne potrzeby rekrutacyjne agencji wykonawczych;
365. zwraca się do Komisji o przedstawienie szczegółowych informacji na temat liczebności personelu kontraktowego zatrudnionego w agencjach wykonawczych oraz przydzielonych mu zadań i odpowiadających im poziomów płac, jak również przeglądu zakresu doświadczenia wymaganego na każdym szczeblu zatrudnienia; ponadto zwraca się do Komisji, aby przedstawiła informacje na temat różnych przypadków, w których nie można było natychmiast znaleźć odpowiednich pracowników, i na temat wielkości opóźnienia rekrutacji personelu, jak również analizę przyczyn tego opóźnienia;
366. zachęca Komisję do zastosowania się do zaleceń Trybunału oraz do:
- gromadzenia i wykorzystywania wiarygodnych danych na temat ilości pracy i produktywności związanych z realizacją zadań powierzonych agencjom, aby możliwa była ocena skutków, zarówno przed eksternalizacją zadań, jak i później;
 - wskazania czynników powodzenia i wyciągnięcia wniosków co do podstaw lepszych rezultatów w agencjach wykonawczych oraz zastosowania ich do wszystkich programów, którymi wciąż zarządzają służby Komisji;
 - poprawy nadzoru nad agencjami poprzez określenie konkretnych celów ukierunkowanych na osiągnięcie rezultatów, z wykorzystaniem ograniczonej liczby odnośnych wskaźników wykonania, które powinny stanowić podstawę ustalania celów na kolejne lata;

Część XVI: Sprawozdanie specjalne nr 14/2009 zatytułowane „Czy instrumenty zarządzania rynkiem mleka i przetworów mlecznych osiągnęły swoje główne cele?”

367. oczekuje, że wobec gwałtownych zmian i nierówności na rynku światowym Komisja przyjmie środki służące skutecznemu zapobieganiu i wyrównywaniu, służące wzmocnieniu małych i średnich gospodarstw, oraz wesprze zapewnienie zaopatrzenia żywnościowego przez całą paletę gospodarstw w Unii Europejskiej;

368. zauważa, że Trybunał Obrachunkowy jest szczególnie zaniepokojony konsekwencjami dla obszarów górskich i obszarów mniej uprzywilejowanych; podkreśla, że troskę tę podziela Parlament, ponieważ wydajne gospodarstwa rolne stanowią integralny element rozwoju wielu obszarów wiejskich; uważa, że w wielu państwach członkowskich gospodarstwa rolne mają istotny wpływ na rozwój, stabilność i zachowanie krajobrazu kulturowego obszarów wiejskich;
369. nie zgadza się ze stwierdzeniem, że unijny sektor mleczarski powinien przede wszystkim skupiać się na rynku wewnętrznym; podziela jednak stanowisko Trybunału Obrachunkowego, że w eksporcie światowym europejski sektor mleczny powinien skupić się na wytwarzaniu produktów mleczarskich o wysokiej wartości dodanej; zwraca ponadto uwagę, że Komisja powinna przyznać pierwszeństwo sprawiedliwej konkurencji na rynku światowym, pozbawionej dumpingu, tak aby przeciwdziałać pogorszeniu sytuacji i finansowemu bankructwu gospodarstw wskutek gwałtownych zmian w handlu światowym; wzywa do sfinansowania odpowiednich działań marketingowych i badań rynkowych w krajach pozaeuropejskich i zwraca uwagę, że eksport produktów rolnych i towarzyszące im środki rynkowe nie mogą prowadzić do niszczenia struktur rolniczych i zaburzania ich rozwoju w krajach rozwijających się;
370. podziela zdanie Trybunału co do konieczności stałego nadzoru rozwoju rynku mleka i wzywa do realizacji zaleceń Trybunału Obrachunkowego, aby rozpoznać występujące nieprawidłowości i przeciwdziałać im na wczesnym etapie za pomocą odpowiednich środków;
371. podkreśla ponadto, że szczegółowa i wyczerpująca debata dotycząca celów WPR jest konieczna.

Część XVII: Sprawozdanie specjalne nr 16/2009 na temat zarządzania przez Komisję Europejską pomocą przedakcesyjną dla Turcji

372. z zadowoleniem przyjmuje rzetelną ocenę Trybunału dotyczącą zarządzania przez Komisję pomocą przedakcesyjną dla Turcji;
373. zwraca uwagę, że Trybunał krytykuje brak przejrzystej metody wyboru, która zapewniłaby, że wybrane projekty będą odpowiadały priorytetom partnerstwa dla członkostwa, oraz z zadowoleniem odnosi się do wniosku Trybunału, który stwierdził, że podczas gdy w okresie obejmującym TPA (tj. w latach 2000–2006) rzeczywiście stwierdzono pewne niedociągnięcia ze strony Komisji w zarządzaniu pomocą przedakcesyjną dla Turcji, od tego czasu Komisja podjęła działania na rzecz usprawnienia procedur w ramach IPA, ale skuteczność tych zmian będzie można ocenić dopiero w przyszłości;
374. wyraża zdziwienie w związku z wnioskami w sprawozdaniu specjalnym Trybunału Obrachunkowego, w którym Trybunał Obrachunkowy krytykuje fakt, że Komisja nie zapewniła efektywnego systemu oceny poszczególnych projektów w latach 2002–2008 i stąd nie jest możliwe ustalenie, w jaki sposób zarządzano funduszami, w tym, czy uzyskano najlepszy stosunek wartości do ceny (*value for money*);
375. uznaje za niepokojące to, że planowanie strategiczne na lata 2002–2004 oraz 236 „priorytetów” partnerstwa dla członkostwa w 2006 r. nie zawierały żadnego rankingu ważności ani nie wskazały wymaganych poziomów/miar postępów na drodze ku przystąpieniu; krytykuje oczywisty brak skutecznego wykorzystania europejskiej pomocy finansowej; jest rozczarowany, że w latach 2006–2008 nie poczyniono żadnych znaczących postępów w ramach wielu priorytetów oznaczonych jako „krótkoterminowe”;
376. podkreśla wezwanie Trybunału do stworzenia solidnej metodologii, przy pomocy której należy wyznaczyć cele strategiczne, które najbardziej potrzebują pomocy finansowej UE; uważa, że wyznaczone środki osiągnięcia poszczególnych celów strategicznych powinny być jasno zdefiniowane; wzywa Komisję, aby zagwarantowała, że różne wnioski w sprawie przedsięwzięć zawierać będą konkretne, policzalne, realistyczne i właściwe cele, aby ich wkład w widoczny sposób przyczyniał się do osiągnięcia celów strategicznych;
377. krytykuje fakt, że środki finansowe w ramach pomocy przedakcesyjnej zostały przydzielone Turcji pomimo braku wskaźników i że postępy na drodze ku spełnieniu kryteriów przystąpienia nie mogły zostać zmierzone; wzywa zatem do tego, by środki finansowe skoncentrowano na przedsięwzięciach związanych z przystąpieniem, faktycznie mierzalnych i możliwych do wdrożenia;

378. zaznacza, że nawet pomimo wprowadzenia przez Komisję środków w celu wyeliminowania wielu uchybień zdecentralizowanego systemu wdrożenia, w szczególności po wprowadzeniu nowego Instrumentu Pomocy Przedakcesyjnej (IPA 2007–2013), Komisja nadal nie usunęła pozostałych uchybień w zakresie zarządzania programowaniem i wykonaniem, co zalecił jej Trybunał; oczekuje również, że Komisja uświadomi ten fakt władzom Turcji, aby sporządzano wnioski w sprawie przedsięwzięć, które pozwolą na osiągnięcie strategicznych celów związanych z finansowaniem Unii Europejskiej w realistycznym terminie; uważa, że Komisja powinna podjąć nowe inicjatywy celem poprawy projektowania i wdrażania przedsięwzięć przez instytucje zdecentralizowanego systemu wdrożenia (takie środki, jak obowiązkowe oceny potrzeb i lepsze planowanie warunków umów);
379. zważywszy na niemożność zmierzenia postępów na drodze ku osiągnięciu celów przystąpienia, zwraca się do Komisji o przeprowadzenie bardziej szczegółowej analizy celów i skuteczności instrumentu pomocy przedakcesyjnej w oparciu o uwagi Europejskiego Trybunału Obrachunkowego oraz o przedstawienie tej analizy do dnia 15 września 2010 r.;
380. przypomina o znaczeniu przeprowadzenia przez Komisję oceny całego programu pomocy przedakcesyjnej dla Turcji.
-